Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι 11 Φεβρουαρίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 11*

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Μαίρη μόνο ἀκούστὰ εἶχε τὸ Χαϊντεραμπὰτ καὶ δὲν εἶχε ἰδέα πρὸς ποιὰ διεύθυνση κατευθυνόταν, οὔτε πόσο δρόμο εἶχαν ἀκόμη νὰ κάνουν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε διστακτική, μὴ ξέροντας ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ τὸν Γιουγκὰλ γιὰ ὅσα ἤθελε ἀκόμη νὰ μάθῃ· μὰ ὁ πολεμιστὴς δὲν φαινόταν ἄνθρωπος διατεθειμένος νὰ νοίξῃ συζήτηση μαζί της κι' ἄλλωστε δὲν ἔδειχνε νὰ γνώριζε παρὰ ἐλάχιστα ἀγγλικά. Προτίμησε λοιπὸν κι' ἐκείνη νὰ σωπάσῃ.

Ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ πολεμιστὴς ἔβαλε τὴν αἰχμάλωτό του νὰ κοιμηθῇ μέσα σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα, κι' ὁ ἴδιος πλάγιασε μπροστὰ στὴν πόρτα της γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν μὲ τὸ χάραγμα. Ὁ Γιουγκὰλ προμηθευόταν τὰ τρόφιμα ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα, ἀπὸ τὶς διάφορες ἀγροικίες ἢ τἀπομονωμένα χωριατόσπιτα κι' ἀπόφευγε συστηματικὰ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, ὡς καὶ τὰ μικρότερα ἀκόμη.

Ἡ Μαίρη εἶχε συνέλθει. Εἶχε ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προτερήματα τῆς φυλῆς της, τὴν ψυχραιμία, ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ στὸ μακρὺ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τους δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ παραδοθῇ στὴν ἀπελπισία, ἀλλὰ σκεπτόταν διαρκῶς μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀπελευθέρωσή της.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πατέρας της θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὴν βρῇ κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν παρηγοροῦσε κάπως.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ κατάλαβε ὅτι ὁ Γιουγκὰλ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ, ἦταν λιγώτερο ἀπελπισμένη· μὰ ἡ ἐπιμονὴ ποὺ ἔδειχνε ὁ πολεμιστὴς στὸ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε κατοικημένο μέρος, τὴν ἔκανε γρήγορα νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ καταδίωξη τοῦ Ἰνδοῦ θὰ ἦταν δύσκολη ἂν ὄχι καὶ ἐντελῶς ἀδύνατη.

Ὡστόσο, ἀποφασισμένη νὰ εὐκολύνῃ μὲ κάθε τρόπο τὶς ἔρευνες, ἔσχισε, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ ὁ Γιουγκάλ, ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάριό της καὶ ἀφοῦ ἔγραψε βιαστικὰ λίγα λόγια, ἄφησε τὸ χαρτάκι νὰ πέσῃ στὸ μονοπάτι τοῦ μικροῦ δάσους.

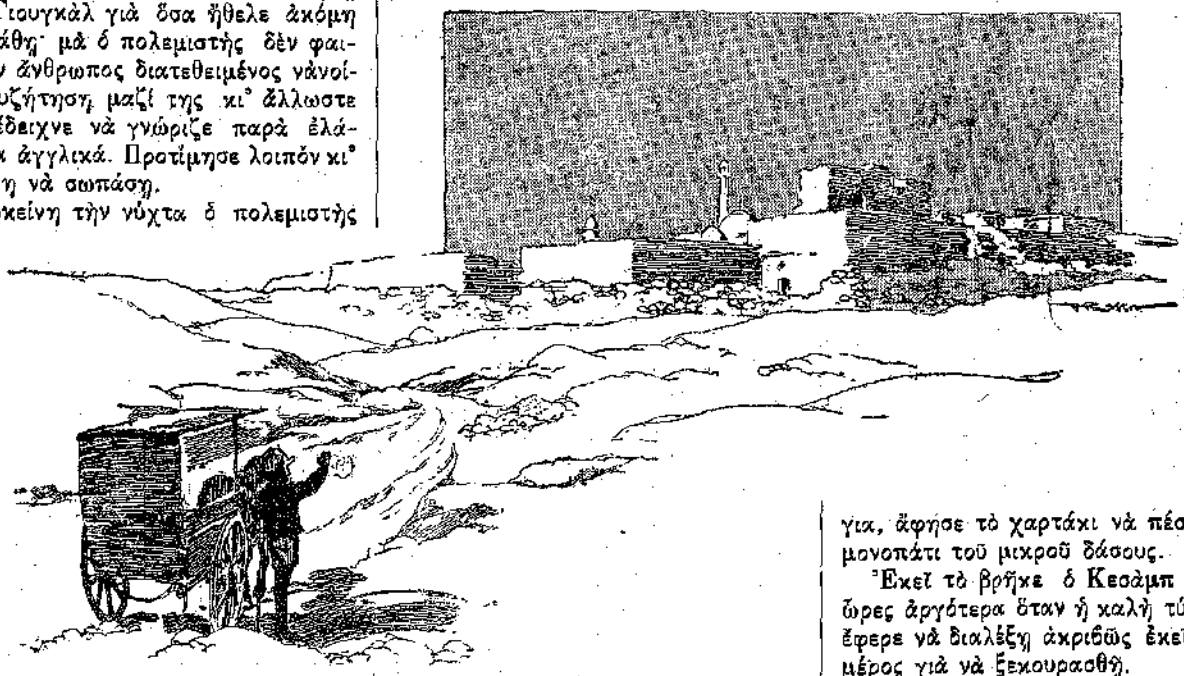

«Ἀντίκρυσε ἀπὸ μακριὰ τὰ τείχη τῆς μεγάλης πολιτείας.» (Σελ. 122, στ. α'.)

Ἐκεῖ τὸ βρῆκε ὁ Κεσὰμπ λίγες ὧρες ἀργότερα ὅταν ἡ καλὴ τύχη τὸ ἔφερε νὰ διαλέξῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ μέρος γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο. Ἡ Μαίρη εἶχε ἀρχίσει νὰ συνειθίζῃ στὴν διαρκῆ ἱππασία καὶ στοὺς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ. Κι' ἔτσι ὁ Γιουγκὰλ μπόρεσε χωρὶς δυσκολία νὰ κάνῃ δυὸ-τρία μίλλια παραπάνω κάθε μέρα.

Ὁ Κεσὰμπ ποὺ εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι κάθε μέρα ἔκανε περισσότερο δρόμο ἀπὸ τοὺς φυγάδες, ἀποροῦσε σὰν δὲν ἔβλεπε νὰ συντομεύῃ ἡ ἀπόσταση ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτούς. Κάθε τόσο πιστοποιοῦσε ὅτι δὲν εἶχαν

ἀλλάξει κατεύθυνση, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἀκολουθοῦσαν ποτὲ τὴν δημοσία ὁδό. Στὸ τέλος, γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ, ἀποφάσισε νὰ μὴ χασομεράῃ ἄσκοπα παρακολουθώντας τους κατὰ βῆμα, ἀλλὰ νὰ τραβήξῃ ἴσια πρὸς τὸ Χαϊντεραμπάτ, τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του.

— Μ' αὐτὸ τὰν τρόπο θὰ φθάσω μαζί τους, ἂν ὄχι καὶ πρίν, σκέφθηκε.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν ἐξυπνη καὶ βοήθησε πολὺ τὸν μάγο στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του.

Πολλὲς μέρες ἀκόμη ἀναγκάστηκε νὰ ὁδοιπορήσῃ, καὶ ὅταν τέλος ἀντίκρυσε ἀπὸ μακριὰ τὰ τείχη τῆς μεγάλης πολιτείας, βαθειὰ εὐχαρίστηση ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειά του ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ πῇ τὶς σκέψεις του στὸ ἄλογό του:

— Βλέπεις, Καραλά, εἶπε, εἶναι πολὺ εὐχάριστο ποὺ φθάσαμε στὸ Χαϊντεραμπάτ· μ' αὐτὸ μονάχα δὲν φθάνει. Μένει πίσω τὸ πιὸ δύσκολο. Καὶ τὸ ζήτημα εἶναι, πῶς σὲ λίγο θὰ μᾶς λείψουν καὶ τὰ χρήματα. Ξέρεις πόσα μᾶς μένουν ἀκόμη;

Ὁ Καραλὰ δίχως ἄλλο δὲν εἶχε ψάξει μέσα στὴν ταῖπη τοῦ ἀφεντικοῦ του, γιατὶ τὸν κοίταζε μὲ ἀπορία μὲ τὰ μεγάλα μάτια του.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Κεσάμπ, μοῦ μένουν ἴσα-ἴσα-τέσσερες ρούπιες. Καθὼς βλέπεις δὲν εἶναι κανένας θησαυρός. Ἅμα τελειώσουν τί θὰ κάνουμε;

Ὁ Καραλὰ κούνησε τὸ κεφάλι του σὰ νὰ παραδεχόταν κι' αὐτὸς ὅτι ἡ θέση τους ἦταν κρίσιμη.

— Σκέφθηκα ἕνα πρᾶγμα, συνέχισε ὁ Κεσάμπ: ὅτι πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ ξαναπιάσω τὴν παλιά μου δουλειά, τοῦ μάγου τῶν φιδιῶν. Ἔχω κάποιο φίδι μέσα στὸ πανέρι μου, ἔχω καὶ κάτι ἄλλα μαγικὰ γιὰ νὰ χαζέψῃ ὁ κοσμάκης. Νὰ ἰδῇς, Καραλά, ποὺ θὰ μαζέψουμε παραδάκια.

Μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κεσάμπ τὸ ἄλογο τέντωσε τὸ λαιμό του σὰν νὰ βιαζόταν νὰ προχωρήσῃ καὶ σὲ λίγο, ἄλογο κι' ἀφεντικὸς περνοῦσαν τὴν πύλη τοῦ Χαϊντεραμπάτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Βραχμάνου

Ἡ ἰδέα τοῦ Κεσάμπ, νὰ τραβήξῃ ὁλόσια πρὸς τὸ Χαϊντεραμπὰτ ἀποδείχτηκε ἐξαίρετη.

Ἔφθασε στὴν μεγάλη πολιτεία δυὸ ὧρες ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸν Γιουγκὰλ καὶ τὴν αἰχμάλωτή του, μὰ δίχως νὰ τὸ ξέρῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει κιάλας νὰ γέρνῃ ἔψαξε εὐθὺς νὰ βρῇ ἕνα χάνι νὰ περάσῃ τὴν νύχτα του.

Ἡ τύχη, ἢ μᾶλλον ἡ Θεία Πρόνοια φαινόταν πὼς βοηθοῦσε τὸν Κεσάμπ. Γιατὶ ὅταν βρῆκε τὸ χάνι ποὺ ἤθελε καὶ κάθησε ἀκουμπισμένος στὸ χαμηλὸ παράθυρο, κοιτάζοντας τὸν μεγάλο καὶ πολυθόρυβο δρόμο, εἶδε ἑξαφνα δυὸ καβαλλάρηδες νὰ ἔρχονται.

Τὸν Γιουγκὰλ τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὴν στολή του, μὰ ἡ ἀπογόητευσή του τὴν πρώτη στιγμὴ ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε πὼς δὲν συνοδευόταν ἀπὸ τὴν Μαίρη, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ νεαρὴ Ἰνδή.

«Ἐπλώθηκε στὸ γρασίδι καὶ παραδόθηκε στὴ λύπη της.»
(Σελ. 114, στ. γ'.)

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξη ὁ Κεσάμπ ἀποφάσισε νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστήριο. Τὸ παράθυρο, ὅπως εἶπαμε, ἦταν χαμηλό. Ὁ μάγος λοιπὸν πήδησε χωρὶς δυσκολία στὸ δρόμο. Οἱ καβαλλάρηδες ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ προχωροῦν πολὺ ἀργὰ ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ γέμιζε τὸ δρόμο κι' ἔτσι ὁ Κεσάμπ μπόρεσε νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ εὔκολα.

Πέρασε τὸν κεντρικὸ δρόμο καὶ εἶδε τὸν Γιουγκὰλ νὰ σταματάῃ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάλου ναοῦ, νὰ πηδάῃ ἀπὸ τἄλογό του, καὶ νὰ βοηθάῃ τὴν συνοδό του νὰ κατεβῇ ἀπ' τὸ δικό της.

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ Ἰνδή, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μαίρη, σκέφθηκε ἀμέσως ὁ μάγος. Ὁ πονηρὸς πολεμιστὴς τὴν ἐμασκάρεψε ἔτσι γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ καμμιὰ ὑποψία, μὰ ἐγὼ εἶμαι πιὸ πονηρὸς ἀπ' αὐτόν.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Γιουγκὰλ καὶ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ εἶχαν προχωρήσῃ στὸ περιστύλιο τοῦ ναοῦ. Ὅταν ἔφθασαν στὴν κυρία εἴσοδο ἕνας ὑπηρέτης πέρασε στὸν λαιμό τους ἀπὸ ἕνα ἄνθινο περιδέραιο καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο τοὺς ράντισε μὲ ροδόσταμο. Ὕστερα ἀποτραβήχτηκε ταπεινά, δείχνοντάς τους μὲ τὸ χέρι τὴν μαρμάρινη σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἱερὸ διαμέρισμα τοῦ Μπουλντόο, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βραχμάνων.

Πρὶν νὰ μπῇ μέσα ὁ Γιουγκὰλ ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, ὅπως ἦταν ἐπιβεβλημένο, καὶ ἡ Μαίρη ἀναγκάστηκε νὰ τὸν μιμηθῇ. Μολαταῦτα ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Μπουλντόο, γιατὶ δὲν ἐπιτρέπεται στὶς γυναῖκες νὰ μιλήσουν μὲ τὸν μεγάλο ἱερέα. Ἄλλωστε ἡ συναμιλία θὰ γινόταν στὴν ἰνδοστάνικη διάλεκτο καὶ ἡ Μαίρη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί θὰ ἔλεγαν. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ περιμένῃ μ' ἐγκαρτέρηση.

Ὁ Γιουγκὰλ ἀφοῦ ἀνοιξε τὴν πόρτα προσκύνησε τρεῖς φορὲς βαθειὰ τὸν γέρο ἀρχηγό, ὑψώνοντας τὰ χέρια του στὸ μέτωπό του. Ἡ Μαίρη δὲν αἰσθανόταν πιὰ καμμιὰ διάθεση νὰ γελάσῃ. Ὕστερα ἀπὸ τὸ σκληρὸ μάθημα ποὺ εἶχε λάβει ἀπόφευγε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκδηλώνῃ τὶς ἐντυπώσεις της.

—Ἄσιρβαντὰμ (Ἔχε τὴν εὐλογία μου!) εἶπε μιὰ βαρειὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα, καὶ ὁ Μπουλντόο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βραχμάνων ἔκανε νόημα στὸν προσκυνητὴ νὰ καθήσῃ στὴν ψάθα ποὺ ἦταν στρωμένη χάμω.

Στὰ πάτωμα ἦταν χαραγμένα διάφορα γεωμετρικὰ σχέδια. Στὸν τοῖχο τὸν σκεπασμένο μὲ ὀρθομαρμάρωση καὶ στολισμένον μὲ διάφορα ἀνάγλυφα, βρισκόταν ἕνα βαθούλωμα ὅπου ἦταν τοποθετημένο τὸ ἄγαλμα μιᾶς ἰνδικῆς θεότητος.

— Μίλησε, πολεμιστή, εἶπε ὁ βραχμάνος.

Ὁ Γιουγκὰλ μὲ βαθειὰ φωνὴ ἐξήγησε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπίσκεψής του καὶ ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτειά του μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Εἶπε πὼς στὸ Μπεναρὲς ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ λουτρό του στὸν ἱερὸ ποταμὸ

σκανδαλισμένος ἀπὸ τὰ γέλια τῆς κόρης ἑνὸς ἀπίστου. Διηγήθηκε τὴν παρακολούθηση τῆς χριστιανῆς, τὴν πονηρία ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ τὴν κλέψῃ. Περιέγραψε ὅλο τὸ ἐπίπονο ταξίδι τους, καὶ τελειώνοντας εἶπε, ὅτι ἦρθε γιὰ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ ὁ βραχμάνος, τί νὰ κάνῃ τὴν αἰχμαλωτή του καὶ μὲ τί τρόπο νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεό.

Ὁ βραχμάνος εἶχε ἀκούσει ὅλη αὐτὴ τὴν μακριὰ ἀφήγηση χωρὶς νὰ πῇ οὔτε λέξη. Οὔτε ἕνας μῦς δὲν εἶχε κουνηθεῖ στὸ πρόσωπό του. Ὅταν ὁ πολεμιστὴς τελείωσε τὴν ἱστορία του, ὁ Μπουλντόο ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμη σιωπηλός, ὡσὰν νὰ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ὁ Γιουγκὰλ σφούγγισε τὸ μέτωπό του καὶ τόλμησε νὰ ρωτήσῃ:

— Συμβούλευσέ με, σοφὲ βραχμάνε. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῇς ἐσύ.

Ὁ Μπουλντόο βυθισμένος πάντα στὴ συλλογή του φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουγε· ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, καταδέχθηκε νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς του.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Μαζὶ μὲ τἄλλα πᾶς καὶ σύ,
τῆς νειότης μου καράβι·
Καλὸ ταξίδι! ὅπου κι' ἂν πᾶς,
κι' ἂς μὴ ξαναγυρίσεις.
Καλὸ ταξίδι! πᾶνε πιά
τώρα οἱ γαλήνιοι κάβοι·
Μέσ' στὸ γαλάζιο πέλαγος
σὰν τὸν καπνὸ θὰ σβύσῃς.

ΡΟΔΟΥΛΑ

(Στὸ λευκωμα τῆς μικρῆς μου φίλης Ρ. Ν.)

Πῶς νὰ σὲ πῶ, μικρούλα μου;
Ροδούλα τ' ὄνομά σου,
Ρόδο κάθε λογάκι σου,
ρόδινη κι' ἡ θωριά σου·
Ὁ Ἀπρίλης λάμπει τῆς χαρᾶς
στὰ μάτια τὰ δικά σου
Κι' ἡ Ἄνοιξη παίζει γελασὴ
στὰ ροδομάγουλά σου.

Η ΔΙΜΝΗ ΛΕΜΑΝ

Ἐξαίσια λίμνη, ποὺ ἡρεμεῖς
στὰ πόδια τῶν βουνῶν
Ποὺ ὑψώνονται στοχαστικὰ
πρὸς τὸ γλαυκὸ τ' ἀπείρου,
Στὶς ὄχθες σου μοῦ χάρισες
τὴ λήθη τῶν δεινῶν,
Καὶ τὴν ψυχή μου λίκνισες
στὴν ἀγκαλιὰ τ' ὀνείρου.

ΞΑΝΘΟ ΚΙ' ΑΝΕΜΕΛΟ ΠΑΙΔΙ

—Ξανθὸ κι' ἀνέμελο παιδί,
πές μου ποῦ πᾶς; ποῦ πᾶς;
—Πάω κι' ἐγὼ μέσ' στὸ τρελλὸ
τοῦ κόσμου πανηγύρι.
—Σκέψου: δὲ θάβρῃς τὶς χαρές,
τὶς τρέλλες ποὺ ζητᾶς,
Κι' ὅ,τι σοῦ δώσουνε νὰ πιῇς,
θᾶναι πικρὸ ποτήρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πετράκης, κατενθουσιασμένος, δὲ μιλεῖ παρὰ γιὰ τὸ Θηριοτροφεῖο ποὺ εἶδε. Διηγεῖται τὰ καμώματα τῆς μαϊμοῦς, τὸ χορὸ τῆς ἀρκούδας καὶ τὶς ἐξυπνάδες τοῦ ἐλέφαντα. Τί μεγάλος ποὺ ἦταν! Καθὼς τὸν εἶδε, λέει, μπροστά του, τοῦ φάνηκε σὰ βουνό. Ὅταν ὅμως μιλεῖ γιὰ τὸ λιοντάρι, ἡ φωνή του τρέμει λιγάκι ἀπὸ φόβο. Τί θεριό! Ἄ, δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε ἕνα λιοντάρι! Νὰ σ' ἔπιανε στὰ νύχια του, θὰ σ' ἔκανε μιὰ χαψιά.

—Ἀκοῦς, Μαργαρώ; λέει στὴ μικρὴ ὑπηρέτρια. Μιὰ χαψιὰ θὰ σ'ἔκανε τὸ λιοντάρι, ἂν σ' ἔπιανε στὰ νύχια του,

— Φτάνει πιά, Πετράκη, λέει ἡ γιαγιά. Μᾶς τὰ εἶπες. Εἶναι ὥρα νὰ πλαγιάσῃς.

Ὁ Πετράκης, ἂν καὶ θἄθελε ἀκόμη νὰ πῇ κι' ἄλλα πολλά, πλαγιάζει. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῇ! Βλέπει μπροστά του τὰ θεριά, τοῦ φαίνεται πὼς βρίσκεται ἀκόμα στὸ Θηριοτροφεῖο μὲ τὸ θεῖο Κωστῆ καὶ μὲ τὰ χωριατόπουλα.

Μὰ κι' ὅταν τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, βλέπει τὰ πιὸ παράξενα ὄνειρα: Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ζῶα καὶ τὰ θεριὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά του καὶ τὸν παρασέρνουν σὲ φανταστικὲς κι' ἀπίστευτες περιπέτειες.

Νὰ μιὰ καμηλοπάρδαλη. Ἡ οὐρά της, λέει, εἶναι ἀπὸ μπισκότο κι' ὁ Πετράκης— λιχουδάκης πάντα—τρέχει νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴ φάῃ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζει καὶ νομίζει πὼς τὴν ἔχει στὰ χέρια του, ἡ καμηλοπάρδαλη δίνει ἕναν πῆδο, τοῦ φεύγει, καὶ τὸ κυνήγι ξαναρχίζει.

Νὰ τώρα ἕνας ζέβρος ἀπὸ τσοκολάτα μὲ γραμμὲς ἀπὸ κάτασπρη ζάχαρη. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν φτάσῃ μὲ τὴν τρεχάλα ποὺ παίρνει! Ἕνα φίδι ὅμως σέρνεται ὡς ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ ζέβρου, γλείφει μὲ τὴ μυτερή του γλῶσσα ζάχαρη καὶ τσοκολάτα—πῶς ζηλεύει ὁ Πετράκης! — ἔπειτα τυλίγεται στὸ λαιμό του καὶ τὸν πνίγει.

Τί ὄνειρα, τί ὄνειρα!

Τώρα ὁ ἐλέφαντας, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, παίζει μὲ τὴ μαϊμοῦ ὅπως θἄπαιζε μ' ἕνα τόπι: Τὴν κλωτσᾶ πότε μὲ τὸ ἕνα πόδι του, πότε μὲ τἄλλο, τὴν πετᾶ ψηλά, καὶ πάλι τὴ δέχεται σ' ἕνα του πόδι, καὶ πάλι τὴν ξαναπετᾶ. Μιὰ φορά, ἡ μαϊμοὺ πάει τόσο ψηλά, ποὺ ἡ οὐρά της περιπλέκεται στὸν κλῶνο ἑνὸς δέντρου καὶ μένει κρεμασμένη ἐκεῖ.

Τί ὄνειρα! τί ὄνειρα!

Στὸ τέλος ἀντηχεῖ ἕνα φοβερὸ μούγκρισμα λιονταριοῦ, κι' ὁ Πετράκης ξυπνᾶ κατατρομαγμένος. Σηκώνεται, τρέχει στὸ παράθυρο καὶ βλέπει τὸ γαϊδουράκι τοῦ μυλωνᾶ ποὺ εἶναι ζεγμένο στὸ καροτσάκι του καὶ γκαρίζει ἀπελπιστικά. Στὸν ὕπνο του, τὸ γκάρισμα αὐτὸ τοῦ γαϊδουριοῦ τοῦ φάνηκε σὰ μούγκρισμα λιονταριοῦ! Κι' ὁ Πετράκης ἡσυχάζει: Τὸ γαϊδουράκι τοῦ μυλωνᾶ εἶναι ὁλωσδιόλου ἄβλαβο ζῶο.

Ἅμα ντύθηκε, πῆγε στὴ γιαγιά, ποὺ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ ἕνα μεγάλο φλιτζάνι γάλα μὲ φρυγανιὲς ἀλειμμένες μὲ βούτυρο καὶ μὲ μαρμελάτα.

—Ἔμαθα, τοῦ εἶπε, ἀπὸ τὸ θειό σου τί ἔκανες χτὲς γιὰ τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα χωριατόπουλα. Μπράβο, Πετράκη, ἔχεις καλὴ καρδιά. Σήμερα ὁ παππούς σου θὰ σὲ πάρῃ μαζί του στὰ χωράφια. Θὰ διασκεδάσῃς πολύ.

— Μὰ τί εἶναι σήμερα στὰ χωράφια: ρωτᾷ ὁ Πετράκης μὲ μπουκωμένο στόμα καὶ γουρλωμένα μάτια.

— Πανηγύρι! ἀπαντᾷ ἡ γιαγιά. Θὰ θερίσουν τὰ σανὰ καὶ θὰ τὰ βάλουν στὶς ἀποθῆκες. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ θεριστάδες τρῶνε, πίνουν, τραγουδ»νε, χορεύουν. Θὰ διασκεδάσῃς, σοῦ λέω, πολύ!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ (*)

Μιὰ μέρα, ἡ γιαγιά μου ζύμωσε ψωμὶ καὶ μ' ἔστειλε νὰ τοὺς πάω ζεστὴ κουλούρα στὴ σταφίδα. Τὴν ἄρπαξα γεμάτος χαρὰ καὶ πηδουλώντας ἔφτασα σὲ λίγο.

Σὰ νὰ εἶχαν φτερὰ τὰ πόδια μου! Μοῦ φαινόταν πὼς ἤμουνα φυλακισμένος μέσα σ' ἕνα σκοταδερὸ ὑπόγειο κι' ἄξαφνα μάφησαν' ἐλεύθερο τώρα...

Κοιτάζω τοὺς ἄλλους ποὺ τρυγοῦν κι' ἁπλώνουν τὰ σταφύλια. Θέλω νὰ μάθω γιὰ τόνα καὶ γιὰ τἄλλο καὶ τοὺς ρωτῶ. Μοῦ δίνουν βαστικὰ τὴν ἀπόκριση καὶ ἐξακολουθάνε τὴ δουλειά τους. Ἔτσι καταλαβαίνω πὼς τοὺς εἶμαι ἐμπόδιο καὶ σταματῶ τὰ ρωτήματα.

Τὰ περιεργάζουμαι ὅμως ὅλα μοναχός μου, καὶ καταπιάνουμαι στὴ δουλειὰ τοῦ τρύγου. Κόβω σταφύλια ἀπὸ τὰ κλήματα ποὖναι κοντὰ στὸ ἀλώνι καὶ τἀπλώνω ὅπως καὶ κεῖνοι.

Κάπου-κάπου ὅμως τὰ σταφύλια δὲν τραβιοῦνται ἀπὸ τὸ κλῆμα κι' ἄς ἔχω κομένα τὰ τσαμπιά τους. Καθὼς εἶν' ἑνωμένα μὲ ψιλὲς στριφταρισμένες κληματίδες, δυνατὲς σὰ σύρμα. μοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἀπομένουν ἀνάερα κρεμασμένα.

Εἶναι σὰ νὰ μὴ θέλῃ τὸ κλῆμα νἀφήσῃ νὰ τοῦ πάρουμε τὰ σταφύλια ποὺ ἔχει θρεμένα...

Πρὶν βραδιάσῃ ἀκόμα μοῦ φώναξε ἡ μάννα μου νὰ φύγω.

— Θὰ μείνω ἐδῶ ἀπόψε! τῆς λέω.

— Δὲν ἔχουμε ροῦχα νὰ κοιμηθῇς! μοῦ κάνει. Πήγαινε τώρα... Θὰ σκοταδιάσῃ καὶ δὲ θὰ βλέπῃς...

Ἔτσι ἀναγκάζουμαι νἀποκοιμίσω τὴν ἐπιθυμία μου καὶ νὰ φύγω. Στὸ δρόμο γυρίζω μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι. Μὰ καὶ τὰ πόδια μου τώρα μοῦ φαίνουνται βαριὰ σὰ μολυβένια... Κοπήκανε τὰ πρωϊνὰ φτερά τους!

Ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ μας ἀκούω τὰ τραγούδια τὴ νύχτα κι' ὅλο αὐγαταίνει ὁ καϊμός μου. Νομίζω πὼς ἐκεῖνοι εἶναι στὸν παράδεισο καὶ ὅλοι ἐμεῖς ποὺ μένουμε στὸ μουγκὸ χωριὸ εἴμαστε οἱ κολασμένοι!..

***

Ἀπὸ τὴ βουρλισιά μου δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ κι' ὅλο στριφογυρίζω στὸ στρῶμα. Περνάνε τὰ μεσάνυχτα κι' ἐγὼ ἄϋπνος ἀκόμα λιμπίζουμαι τὸν κάμπο μὲ τὰ τραγούδια ποὺ φουντώνουν ἀπὸ κάθε ἀλώνι.

Μόλις πάνε νὰ κλείσουν τὰ βλέφαρά μου κάποιος καινούργιος σκοπὸς ἀχολογάει κεῖ-κάτω, μοῦ ξεσηκώνει τὸν καϊμὸ καὶ μὲ κάνει νὰ ξαγρυπνήσω πάλι...

Μοῦ φαίνεται πὼς κάνει μεγάλη ζέστη. Μὰ πάλι μπορεῖ νὰ γελιέμαι, ἀφοῦ ἡ γιαγιὰ δίπλα σὲ μένα εἶναι κουκουλωμένη. Ἴσως θἄναι ἀπὸ τὴ ζήλεια μου, ποὺ δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ στὸν παράδεισο τοῦ κάμπου.

Ἕναν καιρὸ ξυπνάει ἡ γιαγιά μου μὲ βρίσκει ξέσκεπο καὶ μὲ σκεπάζει. Γυρίζει τὸ σκέπασμα σιγὰ-σιγά, σὰ νὰ εἶμαι κοιμισμένος καὶ προσέχει μὴ μὲ ξυπνήσει. Παραξενεύεται ποὺ μ' ἀκούει καὶ κουβεντιάζω καὶ τῆς λέω νὰ μοῦ πῇ μιὰ ἱστορία.

Σκέφτεται νὰ βρῇ ποιὸ παραμύθι νὰ μοῦ πῇ. Πρὶν ἀρχίσει ὅμως ἀκόμα, τὴν παρακαλῶ ν' ἀφήσῃ τὰ παραμύθια καὶ νὰ μοῦ πῇ νιώσματα (αἰνίγματα). Μὰ θέλω δύσκολα καὶ πρωτάκουστα, πὼ νὰ μὴν τὰ βρίσκουν τὰ παιδιὰ ὅταν τοὺς τὰ λέω καὶ νὰ τοὺς παίρνω πολλὰ κάστρα γιὰ νὰ τοὺς τὰ μαρτυρήσω.

Σκέπτεται καὶ τώρα λίγο καὶ μοῦ λέει:

«Στὸν ἁλιὸ
στὸν καταλιὸ
στοὺς ἀέρες κρεμασμένος
μὲ τὰ σίδερα δεμένος!»

Μὲ τὴν προσπάθεια νὰ βρῶ τὸ νιώσμα, ἔφυγε ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ κάμπου. Μὰ ὅσο κι' ἂν σκέπτουμαι καὶ βάζω τὰ δυνατά μου, δὲ μπορῶ νὰ τὸ βρῶ κι' ἀποκοιμιέμαι!

Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ εἶπε πὼς εἶναι ὁ πολυέλαιος.

***

Ἄλλη μιὰ ἑβδομάδα ποὺ κοθήσαμε μονάχα μὲ τὴ γιαγιά μου στὸ σπίτι, ἀργοῦσα κάθε βράδυ νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὴν παντοτινὴ ἔνγοια τοῦ κάμπου καὶ κάθε βράδυ πάλι ἀποκοιμιώμουνα μὲ τὴν προσπάθεια νὰ βρῶ κάποιο καστράκι ὅπως λέει τὰ νιώσματα ἡ γιαγιά μου.

Ἔμαθα μπόλικα ἀπ' αὐτά. Μερικὰ δὲν τὰ καταλαβαίνω καθόλου. Δὲν ξέρω οὔτε τὰ λόγια τους ἀκόμα! Ἅμα μοῦ εἶπε τὸ νιώσμα:

«Κριάτινος κρεμαντζαλᾶς
καὶ σοῦγλος σιδερένιος»

τὴ ρώτησα τί εἶναι ὁ κρεμαντζαλᾶς καὶ τί πάει νὰ πῇ σοῦγλος.

— Κρεμαντζαλᾶς, μοῦ λέει ἡ γιαγιά μου χαμογελώντας, εἶναι τὸ μέρος ποὺ κρεμᾶνε κάτι.

— Ἡ κρεμάστρα! διακόπτω.

— Ναί, γειά σου! Ἡ κρεμάστρα εἶναι...

Ὁ σοῦγλος, ἐξακολούθησε κατόπι, εἶναι ὁ μπουγιέλος ποὺ βγάζουν νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Τώρα τοὺς λένε κουβάδες, μοῦ κάνει.

— Καὶ τί εἶναι:

«Κριάτινος κρεμαντζαλᾶς
καὶ σοῦγλος σιδερένιος»;

τὴ ρωτάω κατόπι.

— Εἶναι τὸ σκολαρίκι! μοῦ ἀπαντᾶ. Τ' αὐτὶ εἶναι ἡ κριάτινη κρεμάστρα καὶ σιδερένιος κουβὰς εἶναι τὸ σκολαρίκι!..

Σταμάτησε κάμποση ὥρα κι' ἔπειτα μοῦ λέει:

— Κοιμήσου τώρα γιατὶ αὔριο θὰ τοὺς ξαναπᾶς ψωμὶ φρέσκο...

***

Φωτώντας τὸ εἶχε ψημένο τὸ ψωμί. Σηκώθηκε καὶ τὸ ζύμωσε πρὶν νὰ ξημερώσῃ. Ἔπειτα, ὅσο νὰ κάψῃ τὸ φοῦρνο, ἔγινε κιόλας τὸ ψωμί. Φούσκωνε σὰν παραγινωμένο σῦκο ὅταν τὄριξε στὸ φοῦρνο.

Σὲ λίγο τὄβγαλε καλοψημένο καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα καρβέλι νὰ τὸ πάω στοὺς ἄλλους.

— Σιγὰ νὰ μὴν τὸ σαφαλιάσῃς στὸ δρόμο, μοῦ λέει. Δὲν ἀξίζει κατόπι! Ἅμα κοπεῖ κι' αὐτὸ τὸ ψωμὶ χαλάει στερνά, λασπιάζει καὶ δὲν ἔχει νοστιμιά. Ἐκτὸς ἂν φαγωθῇ ζεστὸ-ζεστὸ ἀκόμα.

— Σήμερα τελειώνουμε! μοῦ λέει ὁ πατέρας μου, ὅταν μὲ εἶδε. Αὔριο νὰ πάρῃς ἕνα ξινάρι καὶ καμπόσο σύρμα καὶ νἄρθῃς νὰ φράξῃς τὶς ἀπιδιὲς ποὺ ἔχεις κεντρωμένες. Τώρα ποὺ τρυγηθήκανε τὰ χτήματα μπορεῖ νὰ περάσῃ καμμιὰ γίδα καὶ νὰ τὶς φάῃ!

Ἐμένα δὲ λέγεται ἡ χαρά μου, ποὺ μοῦ ἀνάθεσε μιὰ δουλιὰ ὁ πατέρας μου! Καὶ μοῦ τὸ εἶπε μοναχός του, χωρὶς ἐγὼ νὰ ξαναπῶ τίποτα!

Γύρισα ἀμέσως στὸ χωριό, ἔβαλα στὸ νερὸ ἕνα ξινάρι νὰ φουσκώσῃ τὸ στυλιάρι του γιὰ νὰ μὴν κουνιέται, βρῆκα καὶ τὴν κουλούρα τὸ σύρμα καὶ περιμένω νὰ ξημερώσῃ.

Ἔτσι δὲν εἶμαι καὶ μιὰ βραδυὰ ξάγρυπνος ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ κάμπου. Οὔτε καὶ μοῦ κάνουν μεγάλη ἐντύπωση ἀπόψε! Πάλι ὅμως δὲ μπορῶ νὰ σφαλίσω μάτι...

Γι' αὐτὸ ἔμαθα ἕνα μεγάλο παραμύθι, ποὺ μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά μου, γιὰ τὸ τί ἔπαθε ὁ λύκος ἀπ' ἕνα μικρὸ κατσίκι...

***

— Τότε κουβεντιάζανε ὅλα! ἀρχίνησε ἡ γιαγιά μου. Ζούμενα, πετούμενα μιλάγανε ὅπως κι' ἐμεῖς.

Μιὰ γίδα κίνησε νὰ πάῃ γιὰ βοσκή. Ὁρμήνεψε πολλὴ ὥρα τὸ κατσικάκι της νὰ κάτσῃ ὅλη μέρα κλεισμένο μέσα, ὡς ποὺ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ λιβάδι, νὰ τοῦ φέρῃ μπόλικο γάλα.

— Νὰ μὴν ἀνοίξῃς, ὅποιος κι' ἂν σοῦ μιλήσῃ! τοῦ εἶπε. Παραμένουν ὁ λύκος καὶ θὰ σὲ φάῃ ἂν γελαστῆς κι' ἀνοίξεις! Μόνο ἅμα σοῦ φωνάξω ἐγὼ νὰ ξεκλειδώσῃς...

— Πρόσεξε καλά, τοῦ ξαναφώναξε ἀπὸ παραπέρα. Τὰ μάτια σου τέσσερα!

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ ξαναπῇ νὰ προσέχῃ. Ἔφτανε ποὺ τοῦ εἶπε γιὰ τὸ λύκο, ποὺ, καθὼς εἶχε ἀκουσμένο, ἀγαπάει πολὺ τὶς τρυφερὲς κατσικήσιες σάρκες. Γιὰ κεῖνο μαζεύτηκε φοβισμένο σὲ μιὰ σκοταδερὴ γωνίτσα καὶ δὲ μιλοῦσε καθόλου.

Τ' ἀπόγευμα ἦρθε ὁ λύκος καὶ βρόντηξε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι: ρωτάει τὸ κατσικάκι.

— Ἡ μάννα! τοῦ ἀπαντάει ὁ λύκος. Ἀνοίξε καὶ σοῦφερα γάλα!

— Φύγε! τοῦ λέει τὸ κατσικάκι. Δὲν εἶσαι ἡ μάννα μου. Εἶσαι ὁ λύκος! Γνωρίζω τὴ χοντρὴ φωνή σου.

Ὁ λύκος σκέφτηκε νὰ λιανίνῃ τὴ γλώσσα του γιὰ νὰ γίνῃ ψιλὴ ἡ φωνή του. Πῆγε λοιπὸν σὲ μιὰ μερμηγκοφωλιὰ κι' ἄπλωσε τὴ γλώσσα του. Τὰ μερμήγκια πεινασμένα βγήκανε ἔξω καὶ φάε-φάε τὴ λιανίνανε τὴ γλώσσα τοῦ λύκου.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα τὸν τριβολίζαν οἱ πόνοι, μὰ βαστοῦσε, γιατὶ ἔβαζε στὸ νοῦ του τὶς τρυφερὲς σάρκες τοῦ κατσικιοῦ.

Σὲ λίγο γύρισε πάλι κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ἀλλοιώτικη φωνή:

— Κατσικάκι, κατσικάκι! Ἀνοιξε νὰ πιῇς φρέσκο γάλα, ποὺ σοῦ φέρνω.

Τὸ κατσικάκι, καθὼς ἦταν πεινασμένο καὶ θυμήθηκε τὸ ἀφρωτὸ γάλα τῆς μάννας του, ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ.

Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε τὴν τελευταία σύσταση τῆς μάννας του καὶ εἶπε:

— Σὰν εἶσαι ἡ μάννα μου κάμε νὰ δῶ τὸ πόδι σου.

Ὁ λύκος πῆγε κοντὰ σὲ μιὰ φυράδα τῆς πόρτας τὸ πόδι του.

Μόλις τὸ εἶδε τὸ κατσικάκι, τοῦ κάνει ἀγαναχτισμένο.

— Φύγε, ψεύτη! Εἶσαι ὁ λύκος κι' ἦρθες νὰ μὲ φᾶς. Μὰ δὲ σοῦ ἀνοίγω.

Τότε ὁ λύκος πῆγε στὸν τσαγκάρη καὶ φόρεσε γιδήσια παπούτσια. Ἔτσι τὸ πόδι του ἔγινε ὅμοιο μὲ τῆς γίδας.

Πῆγε πάλι καὶ φωναξε ν' ἀνοίξῃ τὸ κατσικάκι.

Μὰ ἐκεῖνο γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς εἶναι ἡ μάννα του, ζήτησε νὰ δῇ καὶ τὴν οὐρά του.

Ὁ λύκος πλησίασε στὴ φυράδα τὴ μεγάλη οὐρά του. Καθὼς τὴν εἶδε τὸ κατσικάκι ἔσκασε στὰ γέλια.

— Δὲ μὲ γελᾶς, παλιολύκο!.. Ἡ μεγάλη οὐρά σου σὲ μαρτυράει!

Τί νὰ κάμῃ κι' ὁ λύκος. Βουρλισμένος πῆγε στὸ χασάπη.

— Τί θέλεις; τοῦ λέει ἐκεῖνος.

— Νὰ κόψῃς τὴν οὐρά μου γιὰ νὰ μικρύνῃ.

— Ἀκούμπα τὸ κεφάλι σου ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν οὐρά σου, τοῦ λέει ὁ χασάπης καὶ τοῦδειξε δυὸ κρεατοκόπια.

Μόλις ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του ὁ λύκος, μιὰ τοῦ ἔδωσε ὁ χασάπης μ' ἕνα μεγάλο μπαλντὰ καὶ πάει κεῖθε τὸ κεφάλι του, χώρια ἀπὸ τὸ κορμί του.

Ἔτσι γλύτωσε τὸ ὑπάκουο καὶ φρόνιμο κατσικάκι, ποὺ ἄκουσε τὴν ὁρμήνεια τῆς μάννας του, καὶ τιμωρήθηκε ὁ λύκος ποὺ πῆγε μὲ τὰ ψέμματα γιὰ νὰ τὸ φάῃ.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ

(*) Ἴδε καὶ 9ο φυλλάδιο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὡστόσο κατέβηκα μαζί τους στὸ ρέμα γιὰ νὰ παίξω. Ἐκεῖνα ἔτρεχαν, χάνονταν, κουτρουβαλοῦσαν τὸν κατήφορο καὶ κυνηγοῦσαν τὰ καβούρια μέσα στοὺς λάκκους τοῦ νεροῦ. Ἔτρεχα, τριγύριζα κι' ἐγὼ ἀπὸ πίσω τους. Ἔψαχνα νὰ βρῶ καβούρια. Μὲ τὸ σήκωμα τῆς πέτρας θόλωναν τὰ νερὰ καὶ τὰ καβούρια χάνουνταν. Ἂν δοκίμαζα νἀρπάξω κανένα στὰ τυφλά, μοῦ δάγκωνε τὸ χέρι. Πονοῦσα, τἄφηνα, κι' ἐκεῖνο ἔφευγε. Νὰ τὸ πιάσω μὲ προσοχή, νὰ φυλαχτῶ ἀπὸ τὶς δυὸ μακριὲς δαγκάνες του, δύσκολο ἦταν, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπα καλὰ τὰ νερὰ ἦταν θολωμένα.

Ὅσο μὲ δάγκωναν τὰ καβούρια, τόσο μὲ κοροΐδευαν καὶ τὰ παιδιά. Δυὸ-τρία ἀπ' αὐτά, χωρὶς αἰτία, ἄρχισαν νὰ μὲ «ἀναγορεύουν», ὅπως λὲν στὴ γλῶσσα τους, δηλαδὴ νὰ μοῦ λὲν διάφορες βρισιές. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κλαίω.

Καθὼς μοῦφευγαν τὰ καβούρια, ἔτσι μοῦφυγαν σὲ λίγο καὶ τὰ παιδιά. Εἶχαν ἀλλάξει ἔξαφνα διεύθυνση καὶ πήγαιναν πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ρεματιᾶς. Ἐκεῖνα ἔτρεχαν, ἐγὼ ἔμενα πίσω.

Δυὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦταν ἀπάνω-κάτω συνομήλικά μου. Ἄλλα, τρία ἢ τέσσερα, ἦταν ἀπὸ δώδεκα ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν. Καὶ ἦταν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσα ἐγὼ τότε νὰ νοιώσω πονηρά, παμπόνηρα. Θόλωναν τὰ νερά, στραβοπατοῦσαν, ἔφευγαν τρέχοντας.

Ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὰ καβούρια τοῦ νεροῦ.

Ἔτρεχα κι' ἐγὼ ἀπελπισμένος ἀπὸ πίσω τους.

— Καρτερᾶτε κι' ἐμένα!..

Τοῦ κάκου. Ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, δὲ μποροῦσα νὰ τὰ φτάσω. Ἄδικα ἔκλαιγα.

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι γιὰ νὰ πιάνῃς καβούρια· εἶσαι γιὰ νὰ τρῶς χαράμια!..

— Εἶσαι γιὰ τυφλοφώμια!..

Ἔτσι λέγανε τὰ πρόσφορα, τὶς λειτουργίες ποὺ προσφέρουν στὶς ἐκκλησιές. Δὲ μὲ χώνευαν, γιατὶ ἤμουν παπαδοπαῖδι. Ἐκεῖνα ἦταν παιδιὰ ναυτικῶν, ψαράδων, γεωργῶν. Οἱ πατεράδες τους θαλασσοπνίγονταν ἢ ἔδρωναν πολὺ γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους. Οἱ γιοί τους τὸ εἶχαν αὐτὸ γιὰ καμάρι καὶ γι' αὐτὸ μένα μὲ περιφρονοῦσαν.

— Καρτερεῖτε κι' ἐμένα!..

— Νά! τώρα θὰ σὲ φάνε τὰ κρούσματα...

— Μιὰ στιγμή, καρτερεῖτε!..

— Θὰ σὲ φάνε τὰ στοιχειά!..

Ἔβαλα τὶς κλάψες, ἄλλα τοῦ κάκου. Ὅσο περισσότερο φώναζα, τόσο περισσότερο διασκέδαζαν μὲ τὶς φωνές μου τὰ μικρὰ ἐκεῖνα δαιμόνια τῆς ρεματιᾶς.

Σὲ λίγο ἔγιναν ἄφαντοι. Καὶ τοὺς ἄκουσα ἀπὸ μακριὰ πὼς χασκογελοῦσαν μὲ τὰ κλάματά μου!

Τότε χάθηκα μέσα στὸ ρέμα. Καθὼς εἶχα στρίψει γιὰ νὰ γυρίσω πίσω στὴ βρύση τοῦ Χαιρημονᾶ, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ κάπως τὸ μονοπάτι ποὺ ἀνεβαίνει στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἅγ-Γιαννιοῦ, ἔχασα τὸ δρόμο. Ἀντὶ νὰ πάω δεξιά, ἔστριψα ἀριστερὰ στὸ ρέμα τῆς Παναγίας τῆς Ζωοδόχου.

Ἦταν μεγάλο, ἀτέλειωτο ἐκεῖνο τὸ ρέμα. Ἀνέβαινα κι' ἀνέβαινα ὁλοένα χανόμουν. Ἀντὶ νὰ βρίσκω τὸ δρόμο ὅσο προχωροῦσα, τόσο περιστερο τὸν ἔχανα.

Πότε ἔπεφτα μέσα σὲ λάκκους καὶ λοῦμπες τοῦ νεροῦ, ὅπου κοβόταν ἀπότομα τὸ μονοπάτι, γλυστρῶντας ἀπάνω στοὺς μυτεροὺς καὶ γλυστεροὺς βράχους ποὺ μοῦ ἔφραζαν τὸ δρόμο, καὶ πότε προσπαθοῦσα νὰ σκαρφιλώσω σὲ βράχους χαμηλότερους καὶ ἴσιους, μὰ πάνω ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔβλεπα τίποτε.

Ἀριστερά, ὡς ἕνα μίλι μακριά, στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἔβλεπα ἕνα παλιὸ μισογκρεμισμένο κτίριο. Τὸ ἔλεγαν ὁ Μύλος τῆς Καμινίτσας. Ἦταν πα-

λιὸς νερόμυλος, ἄχρηστος καὶ ἔρημος τώρα πιά.

Στὴν ἀρχὴ ἔκλαψα ἀπαρηγόρητα. Ἔπειτα τὰ δάκρυά μου στέρεψαν. Αἰσθανόμουν μεγάλο φόβο. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ ἕνα μέρος νὰ περάσω. Θυμόμουν τὰ «κρούσματα», τὰ στοιχειά, ποὺ μὲ φοβέριζαν τὰ παιδιὰ σὰν ἔφευγαν. Καὶ ἦταν φυσικὸ νὰ βρίσκουνται πολλὰ στοιχειὰ στὸ ἄγριο ἐκεῖνο ρέμα. Ὁ τόπος «ἐκρότιζε». Καὶ κάθε μικρὸς θόρυβος, κάθε πνοή, κάθε θρόϊσμα ἀκουγόταν δέκα φορὲς δυνατώτερα.

Πολλοὶ βράχοι στέκονταν γύρω μου, περήφανοι, ψηλοί, ποὺ οὔτε νὰ τοὺς ἀνέβῃς μποροῦσες, οὔτε νὰ τοὺς κατέβῃς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν λίγο χαμηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ εἶχε σὰν παραπούλι στὸ πλευρό του ἕνα ἄλλο βράχο γυρτό, σκεπασμένον μὲ χαμόκλαδα. Δὲν ξέρω πῶς κατάφερα νὰρπάχτῶ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ αὐτὰ καὶ νὰ σκαρφαλώσω στὸ βράχο.

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ βρῆκα στὴν κορφή του μερικὰ πατήματα κι' ἀνέβηκα στὰν ἄλλο, τὸν ψηλότερο. Ἐκεῖ στάθηκα κι' ἀγνάντεψα. Μποροῦσα τώρα νὰ ἰδῶ γύρω μου.

Κατὰ τὸ μέρος τοῦ βοριὰ ἔβλεπα τὴ θάλασσα, μακρινή, ἀφθαστη, χωρὶς νὰ φαινουνται οὔτε ἀμμουδιὰ οὔτε γιαλός. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πολὺ ἐκεῖ κάτω κι' ἐγυάλιζε, ἐγυάλιζε καὶ τὸ καταγάλανο πέλαγος σὰν καθρέφτης. Οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἔπεφταν, βουτοῦσαν, χόρευαν στὰν ἀφρὸ τοῦ κύματος.

Κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ εἶδα ἀντίκρυ μου τὸ λόφο. Ἦταν ἐκεῖ τὸ ξωκκλήσι τοῦ Προδρόμου. Μὰ πόσο μακριὰ φαινόταν! Εἶδα ἐπάνω στὴν κορφὴ τῆς ἐκκλησιᾶς ἕνα ἀνθρωπάκο, σὰν ψύλλο κολλημένον ἐπάνω στὶς σταχτιὲς πλάκες τῆς ἐκκλησιᾶς. Εἶχαν ἀποφασίσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς, νὰ διορθώσουν τὴ χαλασμένη σκεπή, κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔβλεπα θὰ ἦταν χτίστης ἢ μαραγκός.

Ἔβαλα μιὰ φωνή:

—Ἔ, ἔ, ἔ!.. ἐδῶ εἶμαι, ἐλᾶτε!..

Μὰ ποῦ νὰκουστῇ; Ἔπρεπε κανένα ὄρνιο ἢ πουλὶ τῆς ἐρημιᾶς νὰ βρεθῇ πρόθυμο νὰ πάρῃ στὰ φτερά του τὴ φωνή μου γιὰ νὰ τὴν πάῃ ἐκεῖ κάτω μακριά.

Ἔξαφνα, καὶ δίχως νὰ τὸ περιμένω, ἄκουσα σὰν ἕνα μακρινὸ ἀντίλαλο στὶς φωνές μου:

—Ἀλέκο, ποῦ εἶσαι;..

Ἐγνώρισα ἀμέσως τὶς φωνές. Ἦταν δυὸ γυναῖκες ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ συνοδεία μας καὶ δίχως ἄλλο ἐρχόνταν ψάχνοντας νὰ μὲ βροῦν.

Δὲ φαινόνταν νὰ ἔρχουνται ἀπὸ πολὺ μακριὰ οἱ φωνές. Ἀλλὰ ψυχὴ δὲν ἔβλεπα. Βρισκόνταν κάτω στὴ βρύση τοῦ Χαιρήμονα. Κι' ἐγὼ ἤμουν ἐπάνω, ψηλά, κατὰ τὴν κορφὴ τῆς ἄλλης ρεματιᾶς, κοντὰ στὸ μύλο τῆς Καμινίτσας, ποὺ τότε δὲν ἤξερα ὅτι τὸν ἔλεγαν ἔτσι. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὲ ἴδοῦν ἀπ' ἐκεῖ ποὺ βρισκόνταν. Οὔτε ἤξερα πῶς νὰ τοὺς δώσω μὲ τὶς φωνές μου νὰ καταλάβουν ποῦ βρισκόμουν.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, ἐσὺ θὰ μείνῃς πάντα φίλη μου. Ἀξίζεις πολὺ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν κυρία Τοῦκερ, γιατὶ ἤσουν πάντοτε καλὴ μαζί μου, ἐνῶ ἐκείνη... Μὰ τώρα δὲν θέλω νὰ τὰ συλλογιέμαι αὐτά. Μονάχα, Βιργινία, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι μόλις πάρω τὰ χρήματά μου θὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Τί θὰ ἤθελες νὰ σοῦ χαρίσω; Πές μου τί σοῦ κάνῃ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ λιγάκι. Ἄ, στάσου, βρῆκα: Χάρισέ μου ἕνα κλουβὶ γιὰ τὰ καναρίνια μου. Τὸ παλιὸ ποὺ ἔχω, χάλασε καὶ φοβᾶμαι κάθε στιγμὴ μήπως μοῦ φύγουν.

— Θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα καινούργιο κλουβί, Βιργινία, ἕνα κλουβὶ μὲ χρυσᾶ κάγκελα, εἶπε ἡ Μπέττυ, ἐνθουσιασμένη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ εὐχαρίστηση στὴ φιλενάδα της. Καὶ στὸ ξαναλέω, ὅταν θ' ἀποκτήσω δικό μου σπίτι, θὰ ἔρθῃς νὰ καθήσῃς μαζί μου καὶ θὰ εἶσαι ἡ μαγείρισσά μου.

— Ἄλλο ποὺ δὲ θέλω, κοριτσάκι μου! Θὰ εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου ὅταν ξεγλυτώσω ἀπὸ τὴ γριὰ κι' ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο της.

Ὅταν ἡ Μπέττυ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας γιὰ ν' ἀναπεύσῃ στὴν κάμαρά της, λίγο ἔλειψε νὰ ρίξῃ κάτω τὴν κυρία Τοῦκερ. Ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία συνήθιζε νὰ κρυφακούῃ στὶς πόρτες καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία, γιατί, καὶ μὲ τὸ δίκιο της, πίστευε ὅτι ἡ Μπέττυ θὰ ἔκανε γνωστὰ ὅλα τὰ νέα της στὴν μαγείρισσα προτοῦ νὰ τὰ κάνῃ στὴν κυρία.

—Ἐρχόμουν νὰ σὲ πάρω, εἶπε ἡ κυρία Τοῦκερ μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνή της, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σὺ θὰ μὲ ἤθελες. Ἔλα στὴν κάμαρά μου, παιδί μου, καὶ πές μου τὰ νέα σου. Γνωρίζεις τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ κάθε τί ποὺ σὲ ἀφορᾶ.

Ἡ Μπέττυ ὑπάκουσε καὶ κάθησε δειλὰ στὴν ἄκρη μιᾶς καρέκλας.

Μόλο ποὺ ἡ κυρία Τοῦκερ ἦταν ἱκανὴ ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰλλάξῃ ριζικὰ τοὺς τρόπους της πρὸς τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ τόσα χρόνια βασάνιζε, μὲ τὴν Μπέττυ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο. Δὲν μποροῦσε τόσο εὔκολα νὰ χάσῃ τὸν φόβο ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν τύραννό της. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἐπανέλαβε στὴν κυρία Τοῦκερ ὅλα ὅσα εἶχε μάθει γιὰ τὴν κληρονομιὰ ποὺ τῆς ἔτυχε, καὶ τῆς ἔδωσε ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε, πρόσθεσε μὲ τὸν συνειθισμένο της ταπεινὸ καὶ φοβισμένο τόνο:

— Φοβᾶμαι, κυρία, πῶς θὰ χρειαστῇ νὰ σᾶς ἀφήσω. Ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ μοῦ εἶπε πῶς θὰ μὲ πάρῃ στὸ σπίτι της ὥς που νὰ παραλάβω τὴν περιουσία μου.

—Ὦ, μὴ μοῦ λὲς πὼς θὰ μὰφήσῃς, χρυσό μου παιδί! φώναξε ἡ κυρία Τοῦκερ. Γιατὶ νὰ μοῦ φύγῃς; Θὰ μείνῃς μαζί μου, ἀλλὰ ὄχι βέβαια ὅπως ἤσουν πρίν. Τί σ' ἐμποδίζει νὰ μείνῃς οἰκότροφος ἐδῶ σὲ μένα; Θὰ σοῦ δώσω τὸ ὡραιότερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, θὰ σοῦ ἀγοράσω ὅ,τι ἔχεις ἀνάγκη καὶ θὰ εἶμαι ἡ νόμιμη κηδεμόνα σου!

Ἡ κυρία Τοῦκερ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐφαρμόζουν τὸ ρητό: «Ὅστις πρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε». Νόμιζε λοιπὸν πῶς κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε προλάβει πρὶν ἀπ' αὐτὴν καὶ εἶχε καταρτίσει κιόλας στὸ μυαλό της διάφορα σχέδια γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της ἀπέναντι τῆς Μπέττυ καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ τῆς ἀναθέσουν τὴν κηδεμονία της.

—Ἄλλωστε, πρόσθεσε, πάντοτε σ' ἀγαποῦσα τρυφερά, καλό μου κοριτσάκι, γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ ἔχῃς ἀντίρρηση.

Ἀπέναντίας, ἡ Μπέττυ εἶχε καὶ μεγάλη ἀντίρρηση μάλιστα, καὶ ἡ ἰδέα νὰ ἔχῃ κηδεμόνα της τὴν κυρία Τοῦκερ τὴν κατατρόμαξε. Τῆς φαινόταν πῶς τὸ σπίτι ποὺ εἶχε κιόλας χτίσει μὲ τὴν φαντασία της, σωριαζόταν σ' ἐρείπια καὶ πῶς μαζὶ μ' αὐτὸ χανόνταν καὶ ὅλα τὰ ὄνειρά της. Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα χωρὶς διαμαρτυρία.

—Ἔχετε ἕνα περίεργο τρόπο γιὰ νὰ δείχνετε τὰ αἰσθήματά σας, κυρία, εἶπε. Γιατὶ ἂν ὀνομάζετε, ἀγάπη, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ ἔχετε φερθεῖ ὡς τώρα, τότε μὰ τὴν ἀλήθεια, τέτοια ἀγάπη προτιμῶ νὰ μὴν τὴν ἔχω καθόλου.

—Ἔλα, ἔλα, Μπέττυ, δὲν τὰ σκέπτεσαι αὐτὰ ποὺ λές, ἔκανε ἡ ξενοδόχισσα μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνή της. Εἶσαι κάπως νευρικὴ ἀπόψε, καλή μου μικρούλα. Ἔ, φυσικά, δὲν εἶναι περίεργο. Μά, δὲν μοῦ λές; Μοῦ εἶπες ὅλα τὰ νέα σου; Δὲν ξέχασες τίποτε;

—Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς πῶ ἀπ' ὅ,τι σᾶς εἶπα. Δὲν ξέρω τίποτε παραπάνω. Ἕνας κύριος ἦρθε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ βρῇ τοὺς κληρονόμους τοῦ Ντένις Μὰκ-Γκουὶρ τοῦ παπποῦ μου. Ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ τὸν γνώρισε στὴν Νέα Ὑόρκη σ' ἕνα φιλικό της σπίτι κι' ἔμαθε τὴν ἱστορία. Ὅταν ἄκουσε λοιπὸν τὸ ὄνομά μου, σκέφθηκε μήπως εἶμαι συγγενὴς αὐτοῦ τοῦ Μὰκ-Γκουὶρ τῆς Αὐστραλίας, καὶ μιὰ καὶ βρέθηκα πὼς εἶμαι ἡ ἐγγονή του, ὅλα τὰ χρήματα ποὺ ἄφησε ὁ παπποῦς μου εἶναι δικά μου καὶ αὔριο θὰ ἔρθῃ ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ νὰ πᾶμε νὰ ἀγοράσουμε μιὰ ὄμορφη ὀμπρέλλα καὶ νὰ τῆς τὴν χαρίσω ἀντὶ γιὰ ἐκείνη ποὺ τῆς χάλασα. Καὶ ὕστερα θὰ γράψῃ στὸν κύριο Μόρρις νὰ ἔρθῃ ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ φέρῃ ὅλα τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἄφησε ὁ παπποῦς μου· μὰ ἐγὼ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη ποὺ ὁ παπποῦς μου ἔχει πεθάνει καὶ δὲν ἔρχεται ὁ ἴδιος νὰ μοῦ φέρῃ τὰ χρήματα. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἕνα παπποῦ!

— Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐμένα ποὺ σὲ περιποιήθηκα τόσον καιρό, ἐπέμεινε ἡ κυρία Τοῦκερ. Μ' ἀφοῦ θὰ ἔρθῃ αὔριο ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ, τότε θὰ μιλήσω μαζί της. Θὰ μὲ καταλάβῃ καὶ θὰναγνωρίσῃ τὸ δίκιο μου. Καὶ τώρα, Μπέττυ, πήγαινε νὰ πέσῃς στὸ κρεβάτι σου, παιδί μου. Ἔχεις ἀνάγκη νὰναπαυθῇς ὕστερα ἀπὸ τόσες συγκινήσεις. Θὰ κοιμηθῇς στὴν κάμαρα ποὺ εἶναι δίπλα στὴν δική μου, γιατὶ αὐτὴ ποὺ εἶχες ὡς τώρα δὲν ταιριάζει πιὰ μὲ τὴν καινούργια κοινωνική σου θέση.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πῆρε τὴν Μπέττυ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ κάμαρα αὐτὴ φαινόταν σὰν παράδεισος μπροστὰ στὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο ὅπου κοιμόταν ἡ Μπέττυ ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στῆς κυρίας Τοῦκερ. Μὰ τὸ παιδὶ δὲν κάθησε νὰ τὴν θαυμάσῃ. Μόλις ἔμεινε μόνη της γδύθηκε βιαστικὰ καὶ χώθηκε στὸ κάτασπρο καὶ μαλακὸ κρεβάτι, κάνοντας τὴν σκέψη, ὅτι ἂν ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς περιουσίας της δὲν ἔβγαινε στὸ τέλος τίποτε τὸ ἀληθινό, τὸ κρεβάτι αὐτό, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν ἡ ἀπόλυτη πραγματικότης.

Ἀποκοιμήθηκε στὸ λεπτὸ καὶ εἶδε στὸν ὕπνο της πῶς εἶχε ἑκατὸ μία ζῶνες μὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἡ κάθε μιά, καὶ ἑκατὸ ἕνα φτερὰ μακριὰ καὶ σγουρά. Πῶς κουβαλοῦσε ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς στὸ καινούργιο της σπίτι καὶ πῶς ἡ κυρία Τοῦκερ τὴν κυνηγοῦσε νὰ τὴν πιάσῃ. Καὶ τότε ἡ Μπέττυ κλειδωνόταν μέσ' στὸ σπίτι καὶ ἡ κυρία Τοῦκερ τοῦ ἔβαζε φωτιά, καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς ξύπνησε: Ἡ φωτιὰ ἦταν μιὰ ἀχτῖδα τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου ποὺ ἔπεφτε στὸ μάτι της. Γιατὶ βρισκόταν ἀκόμη στὸ ὡραῖο της κρεβάτι καὶ εἶχε ξημερώσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

Ἡ Μπέττυ ξεχνώντας τὰ φοβερὰ ὄνειρα τῆς νύχτας ἔφερε πάλι στὸν νοῦ της ὅλα τὰ χθεσινὰ περιστατικὰ καὶ ἡ φαντασία της ἄρχισε νὰ δουλεύῃ.

Πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι της, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή της μπόρεσε νὰ πλυθῇ καὶ νὰ ντυθῇ μὲ ὅλη της τὴν ἄνεση καὶ ὄχι βιαστικὰ καὶ πρόχειρα.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Ὁ *Γλυκόλαλος Ὄνος* ὡς μαέστρος σὲ παράσταση κωμωδίας, διευθύνει συναυλία ὁμοίων του.

(Ἀνεκοινώθη, μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἀπὸ τὸ Κόκκινο Καναρίνι.)

«— Καλό μου κοριτσάκι, τί κάνεις αὐτοῦ; Ἡ θέση σου δὲν εἶναι πιὰ στὴν κουζίνα...» (Σελ. 110, στ. α'.)

Μὰ τὸ παλιὸ φουστάνι της, τὸ τριμμένο καὶ ξεθωριασμένο, τῆς φάνηκε ἀκόμη πιὸ τριμμένο καὶ πιὸ ξεθωριασμένο, καθὼς ἀντίκρυσε τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη τῆς ὥραίας ἐκείνης κάμαρας. Τότε τὰ μάτια της ἔπεσαν στὶς γαλάζιες κορδέλλες ποὺ συγκρατοῦσαν τὰ κουρτινάκια τῶν παραθύρων. Ἀφοῦ τὶς θεώρησε ἐπὶ πολλὴν ὥρα καὶ συζήτησε μὲ τὴ συνείδησή της, ἀποφάσισε νὰ τῆς «δανεισθῇ». Ἐὰν ἡ ἱστορία τῆς περιουσίας τῆς ἔβγαινε ἀληθινή, τότε θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ τῆς πληρώσῃ· ἐὰν ὄχι, τότε τὸ κάτω-κάτω, θὰ τὶς ἔβαζε πάλι στὴν θέση τους!

Χρησιμοποίησε λοιπὸν τὴ μιὰ κορδέλλα γιὰ ζώνη καὶ τὴν ἄλλη γιὰ γραβάτα, καὶ ἀφοῦ καμαρώθηκε ἀρκετὴ ὥρα στὸν καθρέφτη, ἀποφάσισε νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κάμαρά της. Ἡ κυρία Τοῦκερ βρισκόταν στὴ διπλανὴ κάμαρα ὡσὰν νὰ τὴν παραμόνευε νὰ ξυπνήσῃ. Καὶ μόλις ἡ Μπέττυ ἀνοιξε τὴν πόρτα της, βγῆκε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ, καὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τὴν ρώτησε ἂν κοιμήθηκε καλά. Ὕστερα, παίρνοντάς την ἀπ' τὸ χέρι, τὴν πῆγε στὴν τραπεζαρία καὶ παρήγγειλε νὰ τῆς φέρουν ἕνα πρόγευμα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΙΑ τὸ ἔργο αὐτὸ σᾶς μίλησα κι' ἄλλοτε. Εἶναι ἡ τεχνητὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνα ποὺ ὑδρεύει σήμερα μὲ τόση ἀφθονία τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιὰ καὶ τὰ δυὸ Φάληρα. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε αὐτὴ τὴν ἀφθονία καὶ τὴν τεράστια διαφορὰ μὲ ἀριθμούς, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἐνῶ ἄλλοτε διοχετεύονταν στὴν πόλη μας, ἀπὸ τὸ παλιὸ ὑδραγωγεῖο καὶ τὴν Κηφισιά, 8—14 χιλιάδες κυβικὰ μέτρα νερὸ τὴν ἡμέρα (κι' αὐτὸ τὸ χειμῶνα, γιατὶ τὸ καλοκαίρι, ποὺ τὸ νερὸ ἴσα ἴσα χρειάζεται περισσότερο, εἴχαμε μόλις 6,000) σήμερα, ἀπὸ τὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνα, διοχετεύουνται 50 χιλιάδες κυβικὰ μέτρα νερὸ τὴν ἡμέρα, χειμῶνα-καλοκαίρι! Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἀξίζει νὰ σᾶς τὸ πῶ, λεπτομερέστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, ποὺ περιορίστηκα μόνο στὰ ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ ἐπιμείνω στὰ μέσα.

Τὸ ἔτος 1926 εἶν' ἕνας σταθμὸς στὴν ἱστορία τῆς αἰώνιας πόλης τῆς Ἀθηνᾶς: ἄρχισε τὸ σκάψιμο γιὰ τὴ θεμελίωση τοῦ φράγματος ποὺ θὰ σχημάτιζε τὴν τεχνητὴ λίμνη στὸ Μαραθῶνα. Ὡς τότε, ἐπὶ 1800 χρόνια, ἡ πόλη αὐτὴ δὲν εἶχε παρὰ τὸ ὑδραγωγεῖο ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἀποτελείωσε ὁ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορα Ἀδριανοῦ, ὁ Ἀντώνιος Πῖος, τὸ περίφημο Ἀδριάνειο. Τώρα ἔχει τὴ λίμνη, τὴ σήραγγα καὶ τὸ δίχτυ τῶν σωλήνων ποὺ διοχετεύουν τάνεξάντλητα νερά της. Τὸ μεγάλο ἔργο ἄρχισε, καθὼς εἴπαμε, τὸ 1926. Καὶ τὸ 1931, τὸν Ἰούνιο, ἦταν τελειωμένο: τὸ νερό, ἀπὸ τὸ Μαραθῶνα, ἐρχόταν στὴν Ἀθήνα καθαρισμένο, διυλισμένο, ἀποστειρεμένο, ἕτοιμο...

Ἂς ἰδοῦμε πρῶτα τὸ φράγμα. Αὐτὸ θεμελιώθηκε στὸ ἔνδοξο πεδίο ὅπου μιὰ φορὰ οἱ Ἀθηναῖοι νίκησαν τοὺς Πέρσες, κι' ἀκριβῶς σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα, κοντὰ στὸ σημεῖο ποὺ ἑνώνουνται τὰ δυὸ ρεύματα Χαράδρου καὶ Βαρνάβα. Τὸ ὕψος του εἶναι 54 μέτρα καὶ τὸ μάκρος του 285. Ὅσο γιὰ τὸ πάχος του, αὐτὸ αὐξάνει βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν κορυφὴ πρὸς τὴ βάση. Κι' ἐνῶ στὴν κορυφὴ εἶναι μόνο 4 μέτρα, στὴ βάση φτάνει τὰ 48. Φανταστεῖτε τώρα πόσο πλατὺ εἶναι! Ἀλλὰ τόσο ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὴ τὸ σπάσουν, νὰ μὴ τὸ γκρεμίσουν τὰ νερὰ τῶν ρευμάτων ποὺ θὰ συγκρατοῦσε στὴ χαράδρα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ λίμνη. Ἔργο στεγανό, ἀδιαπέραστο, ἀκατάλυτο, αἰώνιο. Κι' εἶναι τὸ μόνο τέτοιο στὸν κόσμο μαρμάρινο, γιατὶ ἐνῶ χτίστηκε ἀπὸ σκυροκονίαμα, ὅλο τὸ μέρος ποὺ ἐξέχει ἀπ' τὰ νερὰ καὶ φαίνεται, ντύθηκε μὲ μάρμαρο. Χρειάστηκαν χίλιοι περίπου ἐργάτες ποὺ ἔσκαβαν γιὰ τὴ θεμελίωση ἕνα χρόνο καὶ ὕστερα ἔχτιζαν δυό. Τὸ 1929 τὸ φράγμα ἦταν καμωμένο. Κι' ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι, μετὰ τὴ νίκη τους στὸ Μαραθῶνα, κατασκεύασαν γι' ἀνάμνηση στοὺς Δελφοὺς τὸν λεγόμενο «Θησαυρὸ τῶν Ἀθηναίων», ἕνα πιστὸ ὁμοίωμα τοῦ μνημείου ἐκείνου κατασκευάστηκε καὶ στὴ βάση τοῦ φράγματος, γιὰ νὰ θυμίζῃ τὴ δεύτερη αὐτὴ νίκη τῶν Ἀθηναίων στὸ Μαραθῶνα, ποὺ θάκανε τὴν πόλη τους, ἀπὸ ξερὴ καὶ ἄνυδρη, ὅπως ἦταν ἀνέκαθεν, νὰ κολυμπᾷ στὸ νερὸ ὅπως τώρα!

Χάρη λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ φράγμα, σχηματίστηκε ἡ τεχνητὴ λίμνη, ποὺ ἔχει ἔκταση 2, 400,000 τετραγωνικὰ μέτρα, βάθος 54 μέτρα (στὰ βαθύτερο μέρος της, ἐννοεῖται, γιατὶ στὶς ἄκρες εἶναι πιὸ ρηχὴ) καὶ χωρεῖ 41,000,000 κυβικὰ μέτρα νερό, ὅσο ἀρκεῖ γιὰ τὴν κατανάλωση τριῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ πῶς τὸ νερὸ αὐτό, ἀπὸ τὴ λίμνη, θὰ φτάσῃ ὡς τὸ σπίτι μας, εἴτε στὴν Ἀθήνα βρίσκεται, εἴτε στὸ Φάληρο, εἴτε στὸν Πειραιά; Ἔχουμε πρῶτα μιὰ μεγάλη ὑπόγεια σήραγγα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ τελειώνει στὴ Χελιδονοῦ. Μάκρος 13, 400 μέτρα, ὕψος 2 καὶ 48 ἑκατοστά, πλάτος 2 καὶ 3. Γιὰ νὰ γίνῃ, χρειάστηκε νὰ σκάψουν καὶ νὰφατρέσουν 60 χιλιάδες κυβικὰ μέτρα χῶμα 450 ἐργάτες, ποὺ δούλεψαν ἀκατάπαυτα ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1926 ὡς τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1931. Ἔπειτα ἔχουμε μιὰ ἄλλη σήραγγα, μικρότερη αὐτὴ — μάκρος 2 χιλιάδες μέτρα — ποὺ διοχετεύει τὸ νερὸ στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ καθαρισμοῦ. Ἔπειτα ἕνα σιδερένιο ἀγωγό, ἢ μᾶλλον μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ σιδεροσωλῆνες, μακριὰ 6 περίπου χιλιάδες μέτρα, ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ χωριὸ Κουκουβάουνες κι' ἀπησχόλησε ἄλλους τόσους ἐργάτες, ἄλλο τόσον καιρὸ καὶ τέλος τὸ δίχτυ τῶν μικρῶν σωλήνων, ποὺ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸν ἀγωγὸ καὶ καταλήγουν στὴ βρύση τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἔτσι τὸ νερὸ κάνει ὅλο τὸ δρόμο ἀπὸ τὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνα ὡς... τὸ στόμα μας.

Μπορεῖτε τώρα νὰ φανταστῆτε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀριθμῶν ποὺ σᾶς ἔδωσα, τὴν ἔκταση καὶ τὸ μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τὴ λίμνη ἐκείνη ποὺ χωρεῖ ὅσο νερὸ μποροῦν νὰ χρειαστοῦν τρεῖς μεγάλες πόλεις σὲ τρία χρόνια — ἕνα ἑκατομμύριο ἄνθρωποι! — ὡς τὸ ἀπέραντο δίχτυ τῶν τελευταίων νεροσωλήνων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Εἶναι κι' οἱ ἐγκαταστάσεις τοῦ καθαρισμοῦ, τοῦ ἀερισμοῦ, τῆς ἀποστείρωσης. Ἀπὸ τὴ λίμνη, τὸ νερὸ ξεκινᾶ θολό, ἀκάθαρτο, γεμᾶτο μικρόβιο. Θὰ πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι ἂν τὸ ἔπιναν ἔτσι. Ἀλλὰ στὸ δρόμο καθαρίζεται κι' ἐξευγιαίνεται. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ κάνουν νὰ πηδᾷ ψηλὰ γιὰ νὰ ἀερίζεται. Ἔπειτα τὸ κάνουν νὰ περνᾷ σὲ διυλιστήρια ἀπὸ ἄμμο καὶ χαλίκια. Καὶ τέλος τοῦ ρίχνουν στύψη καὶ ἀμμωνία γιὰ τὰ μικρόβια, τὰ διυλίζουν πάλι καὶ τὸ μαζεύουν, καθαρὸ πιά, ἄοσμο κι' ἀποστειρωμένο, σὲ μιὰ δεξαμενή. Ἀπ' αὐτὴν διοχετεύεται στὴν πόλη, ὅπου τὸ πίνουμε μὲ τόση εὐχαρίστηση καὶ χωρὶς κανένα φόβο. Δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς πῶ πόσους ἐργάτες καὶ πόσα χρόνια χρειάστηκαν αὐτὲς οἱ ἐγκαταστάσεις. Ἀλλὰ μπορεῖτε πάλι νὰ φανταστῆτε καὶ νὰ συμπληρώσετε ἔτσι ὁλάκερο τὸ ἔργο, ποὺ ἄλλαξε κυριολεκτικὰ τὴν ὄψη τῆς πόλης μας. Ἀληθινὸ μεγαλούργημα ποὺ θὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνες καὶ θὰ τιμήσῃ αὐτὴ τὴ γενεὰ ποὺ κατόρθωσε νὰ τὸ συντελέσῃ καὶ θὰ τὸ παραδώσῃ στὶς ἐρχόμενες.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

Σὰ ρόδα ποὺ μαραίνουνται τὸ δεῖλι
Καὶ ξεφυλλίζουνται ἕνα-ἕνα
Σβύνουν κι' ἐμὲ τὰ ὄνειρά μου
Στὸ διάβα τῆς ζωῆς μου, ὠϊμένα!

Θωρῶ μὲ σπαραγμὸ τὸ ὑστερνό μου
Νὰ γέρνῃ τ' ὄνειρο νεκρό,
Πάει κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα
Καὶ μένω μοναχή μου νὰ θρηνῶ.

Πάει κι' αὐτό... Θεέ μου, εἶναι κρῖμα
Νὰ φεύγῃ τόσο ξαφνικὰ
Κάθε ὡραῖο ποὺ σκορπίζει
Στὴ δόλια μας ψυχὴ παρηγοριά,

Μαραίνουνται τὰ ρόδα μέσ' στὸ δεῖλι,
Ἀγνὲς παθαίνουν κορασιές,
Σβύνουν πολύχρωμες οἱ δύσες
Καὶ ξεψυχοῦν γοργὰ οἱ ροδαυγές.

Ἐφήμερα καὶ ὅλα τὰ ὡραῖα,
Σκορποῦνε πρόσκαιρη χαρά,
Ἀπὸ κοντά μας φεύγουν καὶ πετοῦνε
Στ' αἰθέρια τὰ παλάτια τους ψηλά.

Μικρομέγαλη

ΤΑΜΜΑ

Φουρτούνα, ἀνεμοζάλη
τὰ κύματα βογγοῦνε,
οἱ ἄνεμοι λυσσοῦνε,
βροχὴ κατακλυσμός...

Κι' ἐνῶ φοβερά, ὁλόκληρα βουνά,
μανιασμένα τὰ κύματα, ἀπαίσιο χορεύουνε χορό, ἕνα καράβι κατατσακισμένο, μὲ τὰ πανιά του κουρέλια, μὲ σπασμένο τὸ τιμόνι, ἀντιπαλεύει ἀκόμα σ' αὐτά, προσπαθώντας ν' ἀποφύγῃ τὴν ἄβυσσο ποὺ μπρός του ἀνοίγεται.

Καὶ παλεύει, παλεύει τ' ἄμοιρο!

Ὁ γέρο-καπετάνιος του, ποὺ τριάντα χρόνια τώρα ἀμέτρητες φοβερὲς φουρτοῦνες ἔχει ἀντιμετωπίσει παλικαρίσια, τώρα ὠχρὸς κι' αὐτὸς δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

Ἐντούτοις προσπαθεῖ νὰ δώσῃ θάρρος ἀκόμα σ' ὅλους, φωνάζοντας...

... Ἀντριέψετε, παιδιά μου...
Ἀντριέψετε, παιδιά μου...
σὲ λίγο ἡ μπουνάτσα θὰ διώξῃ τὴ [φουρτούνα,
σὲ λίγο θὲ νὰ δοῦμε τὴ θάλασσα [γυαλί...
καρδιὰ τάγέρι θέλει νὰ κάνετε πυλλή.
. . . . . .

Μὲ τὸ θάρρος ὅλων — καὶ τὸ δικό του ἀκόμα — εἶχε πέσει μαζὶ μὲ τὰ σπασμένα κατάρτια καὶ τὸ θρυματισμένο τιμόνι στὴ θάλασσα τὴ μαύρη!..

Ἀπελπισμένοι οἱ ναῦτες, κατάχλωμοι ἀντικρύζουν κάθε στιγμὴ τὸ χάρο.

Τὰ θαλασσοδαρμένα πρόσωπά τους αὐλακώνουν δάκρυα, κι' ἡ ματιά τους — ματιὰ γεμάτη πόνο καὶ ὀδύνη — χάνεται πέρα, μακρυά, πρὸς τὸ ἀγαπημένο τους νησί, ποὺ δὲν ἐλπίζουν πιὰ ν' ἀντικρύσουν.

Κι' ἕνα ξανθόμαλλο ναυτόπουλο, ἀκουμπισμένο σ' ἕνα κουβάρι σχοινιὰ καὶ δερνόμενο ἀπ' τὸ κῦμα πικροκλαίει καὶ σιγομουρμουρίζει:

— Χρύσω μου, γλυκειά μου ἀδελφούλα, δὲν θὰ ξαναδῆς τὸν ἀδελφούλη σου;

Τὰ γλυκά σου ματάκια, ἀδελφούλα μου, δὲ θὰ τὰ ξαναντικρύσω. Ὀρφανούλα, χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, μονάχα ἐμένα ἔχεις στὸν κόσμο... Καὶ θά μὲ χάσῃς κι' ἐμένα;

Κι' ἔξαφνα, σὰ μιὰ ἀόρατη δύναμη νὰ τὸν ἔσπρωξε, πέφτει γονατιστό, ἐνῶ τὰ χέρια του ἱκετευτικὰ ὑψώνονται.

Τὸν βλέπει ὁ καπετάνιος, τὸν βλέπουν, κλαῖνε ἀπὸ συγκίνηση, γονατίζουν ὅλοι καὶ νά... μιὰ ἀπ' ὅλα τὰ στόματα ξεπετιέται εὐχή...

Ἀῆ Νικόλα, πρόβαλε
καὶ σῶσε μας τοὺς δόλιους
καὶ ἀσημένιο τάζουμε
στὴ χάρη Σου καράβι.

. . . . . .

Ὥρα δὲν πέρασε. Κι' ἡ τρομερὴ φουρτούνα κόπασε. Τραβήχτηκαν σὰ φοβισμένα τὰ ὁλόμαυρα κύματα κι' ἄφησαν τὸ ταλαίπωρο καράβι — χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸ πῶς — νὰ φθάσῃ στὸ ἀγαπημένο του νησί.

Κι' ἔφθασε παραμονὴ Χριστουγέννων.

Καὶ τὸ καράβι στάθηκε
καὶ σίμωσαν βαρκοῦλες
καὶ φέραν τὰ ναυτόπουλα
Στὸ χῶμα τῆς πατρίδας

. . . . . .

Καὶ φέραν τὸ ναυτόπουλο
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Χρύσως.

Ἔλβα

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΑΜΠΗ

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ γίνηκε πέρσυ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπουδαῖο, θὰ τὸ δῆτε παρακάτω.

Σὰ σίφουνας μπῆκαν στὸ σπίτι, μὲ τὰ μάγουλα κατακόκκινα, ἡ Μαρούλα κι' ὁ Ἀντρίκος, μόλις γύρισαν ἀπ' τὸ σχολειό.

Ὅταν κάθησαν νὰ φᾶνε, ἡ Μαρούλα κάτι εἶδε ἐπάνω στὸ τραπεζομάντηλο. Τὸ κοίταξε καλὰ καὶ... ἄξαφνα πετιέται ὄρθια.

— Τί εἶναι αὐτό, μαμμά; ρωτάει.

— Ξέρω κι' ἐγώ; ἀπαντᾶ ἡ μαμμά της, κάθησε νὰ φᾷς τώρα!

— Ἐγὼ ὅμως ξέρω! φωνάζει ἡ παμπόνηρη Μαρούλα, ποὺ κατάλαβε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ βρῆκε στὸ τραπεζομάντηλο εἶναι φύλλο ἀπὸ γαλατόπηττα. Κι' ἐπειδὴ ἡ μαμμά της δέν... τρέχει νὰ τῆς φέρῃ τὸ ποθούμενο, τρέχει αὐτὴ στὸ μπουφέ. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ τζάμια δὲ βλέπει γλυκό.

— Ἄ, ξέρω ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ, λέει εὐχαριστημένη γιὰ τὴ σκέψη της καὶ τὸ βάνει γιὰ τὴ ντουλάπα. Μυρίζει... τίποτα, πάει στὴν ἄλλη. Ἄ, ἐδῶ εἶναι ἀλλοιῶς τὰ πράγματα. Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα βγαίνει μιὰ σκανδαλιστικὴ μυρωδιά.

— Ἔ! τώρα δὲ μὲ γελᾶς! φωνάζει μὲ θρίαμβο, εἶναι πήτα!

— Καλά, λέει ἡ μαμμά της, λιγωμένη ἀπὸ τὰ γέλια, μὲ τὰ καμώματα τῆς λαίμαργης κόρης της, καθῆστε νὰ φᾶμε πρῶτα κι' ἔπειτα θὰ σᾶς δώσω.

Οὔτε εἶδαν πῶς τὄφαγαν αὐτὸ τὸ φαΐ. Τέλος ἦρθε κι' ἡ πολυπόθητη πήτα.

— Πώ, πώ, Θεούλη μου, τί κομματάρες! Ἐμένα, μαμμά, τὰ περισσότερα, φωνάζουν ἡ Μαρούλα κι' ὁ Ἀντρίκος, ἐνῶ ἡ μικρὴ Ἑλενίτσα κουνάει ἀνυπόμονα τὰ παδαράκια της. Στὴ στιγμὴ χαθῆκαν τὰ κομμάτια ἀπὸ τὰ πιατέλα.

Ἡ καλὴ μαμμὰ γελᾶ εὐχαριστημένη μὲ τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν της, ποὺ φάγανε τόσο ἀπροσδόκητα πήτα ποὺ τόσο τοὺς ἀρέσει.

Μὰ δὲν ξέρετε τί καλὰ παιδιὰ εἶναι μόνο λιγάκι λαίμαργα. Ποὺ νἄμαστε ἐμεῖς τέτοιοι!

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς πλύνω, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς, νὰ πᾶμε στὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε γιὰ τὸ γλυκὸ ποὺ μᾶς ἔστειλε καὶ νὰ ποῦμε τὰ χρόνια πολλὰ τοῦ θείου τοῦ Λάμπη ποὺ γιορτάζει σήμερα.

Ἐλπίζουσα Ἑλλὰς

ΤΑ ΔΥΟ ΛΑΣΤΙΧΑ

Ἕνα ποδήλατο εἶχε στοὺς δυὸ τροχοὺς δυὸ ἐξίσου καλὰ καὶ γερὰ λάστιχα. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως τὸ πισινὸ λάστιχο, ποὺ κρατοῦσε ὅλο τὸ βάρος, χάλασε.

Σὲ κάθε βῆμα κι' ἔσκαζε. Τὸ μπροστινὸ γκρίνιαζε.

— Τί λάστιχο εἶσαι σύ; Γιὰ τὸ χατήρι σου θὰ μένουμε κλεισμένοι;

— Ἔλα καὶ σὺ πίσω νὰ δοῦμε, τοῦ ἀπαντᾶ τ' ἄλλο.

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση.

Ἀλλ' ὅταν ὁ ποδηλάτας ἄλλαξε τὴ θέση του καὶ τοβαλε πίσω, ἔσκασε κι' αὐτό.

Ἀπὸ τότε δὲν τόλμησε νὰ βγάλῃ ἄχνα.

Μαρῖνος Βέγας

Η ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Πᾶνε τώρα ἕξη μέρες ποὺ ἡ μικρὴ Ρόζα ἔχασε τὴ μαννούλα της.

Ναί! πέρασαν ἕξη μέρες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ! Τῆς φαίνεται σὰν ψέμμα, σὰν ὄνειρο, καὶ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση, ἡ μικρούλα Ρόζα.

Ἡ Ρόζα — τ' ὄμορφο αὐτὸ κοριτσάκι μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ — ἄλλαξε τώρα, δὲν εἶναι πιὰ χαρούμενη καὶ γελαστή, ἀλλὰ μελαγχολική, λυπημένη!

Καὶ νὰ τὴν τώρα ἀκουμπισμένη στὸ μεγάλο στρογγυλὸ τραπέζι, κλαίει!

Χύνει ἀλύπητα τὰ παιδιάτικα δάκρυά της, γιὰ νὰ ξεχάσῃ γιὰ λίγο τὴ βαρειὰ θλίψη της!

Ἄδικα ὅμως γιατὶ ἡ θλίψη κάθε ὀρφανούλας εἶναι πολύ, πολὺ μεγάλη.

Δεβάντα

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΛΙΑΚΑΔΑ

Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες παγωμένες, βγῆκε ἕνας ἥλιος, ποὺ νομίζεις ὅτι ἦρθε ἡ ἄνοιξη.

Κάθουμαι ἔξω στὴν αὐλὴ σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀπολαμβάνω τὴν ἀνέλπιστη λιακάδα.

Ὁ κὺρ-Ζοζὸς ὁ ἀγαπημένος μου γάτος ἦρθε κοντά μου· τρίβει τὸ κεφαλάκι στὸ πόδι τὴς πολυθρόνας χαδιάρικα γιὰ νὰ τὸν προσέξω καὶ νὰ τὸν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Ἄλλο ποὺ δὲ θέλω κι' ἐγώ.

Σκύβω καὶ κάνω νὰ τὸν σηκώσω,

ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει βοήθεια· πηδᾶ μόνος ὁ κατεργαρούλης στὴν ποδιά μου, ξαπλώνεται μακάρια κι' ἀρχίζει τὸ ροχαλητό.

Ἔχω τόσα μαθήματα νὰ διαβάσω κι' ὅμως δὲν ἀποφασίζω νὰ μπῶ μέσα. Ἂς τ' ἀφήσω κι' ἅμα σκοτεινιάση...

Ἡ λαμπρὴ μέρα μοῦ φέρνει στὸ νοῦ ἕνα σωρὸ εὐχάριστες σκέψεις: Συλλογιέμαι τὴν ἄνοιξη ποὺ θἄρθη σὲ λιγάκι καὶ τοὺς μυρωμένους περιπάτους ποὺ θὰ κάνω στὴν ἐξοχή, ὅταν τὸ λιβάδι γεμίση στάχυα, παπαροῦνες κι' ἀγριομαργαρίτες.

Ἀλλ' ἂν ἐγὼ ξεχνῶ τὰ μαθήματα, τὰ θυμᾶται ἡ μαμμὰ ποὺ μὲ φωνάζει.

Κατεβάζω τὸ Ζοζὸ ἀπὸ τὴν ποδιά μου καὶ μπαίνω λυπημένη, ἐνῶ συγχρόνως σκέπτομαι: Τί ὡραῖος ποὺ θὰ εἶναι ὁ κῆπος μας ὅταν θὰ ποτίζη τὰ τριαντάφυλλα ἡ

Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος δείχνει στοὺς μαθητὰς τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα, καὶ λέγει στὸν Τάκη:

— Δεῖξε μου τὴν Ἀμερική.

Ὁ Τάκης τὴ δείχνει.

Ἔπειτα ὁ δάσκαλος γυρνᾶ στοὺς ἄλλους.

— Καὶ ποιὸς βρῆκε τὴν Ἀμερική;

Ὅλα τὰ παιδιὰ μαζί:

—Ὁ Τάκης, ὁ Τάκης!

Λήμνιος Ἀνθὸς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 258ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἴδε φυλλ. 14 τοῦ 1932, σελ. 166]

Καθὼς βλέπετε, στὸν Διαγωνισμὸ αὐτὸν δὲν ἔλαβαν μέρος τόσο πολλοί. Δὲν εἶμαι ὅμως δυσαρεστημένη, γιατὶ οἱ Συλλογές τους, σχεδὸν ὅλες, εἶχαν πολλὲς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, κι' ὄχι λίγες ἀπ' αὐτὲς ἦταν κι' ὡραῖες. Ἔτσι *μπόρεσα* νὰ τροφοδοτήσω μὲ Ἀσκήσεις αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ τὰ φυλλάδιά μου ἑνὸς ὁλάκερου χρόνου.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῆ στὸ ἐρχόμενο. Ἐκεῖ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ ἰδοῦν τοὺς ὅρους, ποὺ ὑπάρχουν ὅμως καὶ στὸν Ὁδηγό. Σύμφωνα μὲ αὐτούς, ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων γίνεται ὡς ἑξῆς: *Ἀπὸ κάθε Συλλογή*, μετρῶ τὶς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, μετρῶ καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὡραῖες καὶ προσθέτω τοὺς δυὸ ἀριθμούς. Τὸ ἄθροισμα αὐτὸ δίδει τὴ σειρά του στὸ διαγωνιζόμενο: Προηγεῖται ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἄθροισμα, καὶ ἀπὸ δυὸ ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο, ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ περισσότερες ὡραῖες Ἀσκήσεις. (Π: χ: ὁ 13+7=20 προηγεῖται ἀπὸ τὸν 15+5=20).) Εὔσημα παίρνει καθένας τὸ ἥμισυ τοῦ ἀθροίσματός του. (Π: χ: 20 δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, οἱ 10 ὡραῖες=30. Εὔσημα 15.) Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Πίνακες τῶν Βραβείων θὰ γινόνταν πολλοὶ μεγάλοι μὲ τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς πλάϊ στὸν καθένα διαγωνιζόμενο, δημοσιεύω μόνο τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὐσήμων, ποὺ ἀπ' αὐτὸν μαντεύει κανεὶς ἀπάνω-κάτω καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Φιόρο τοῦ Λεβάντε*** [20Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Νάρκισσος*** [28Ε].—***Ἐρείκη*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νέα Ἑλλὰς*** [18Ε].— ***Περιπλοκὰς*** [18Ε]. —(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Μηλολόνθη*** [18Ε])

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νέλλη*** [16Ε] —***Πανελλήνιο Ὄνειρο*** [16Ε]. — ***Κυρὰ τῆς Θάλασσας*** [16Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Ταρζὰν*** [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας, Λαίδη τοῦ Φάουντλεροϋ, Κυρὰ Φροσύνη, Αἴγλη, Κουκουτσάκι, Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς, Σιφονέτ, Πολυβώτης, Ξεπεσμένος Λόρδος, Ἐρνάνης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Ρασπουτίν, Ξεπεσμένη Λαίδη, Δανάη, Κινεζούλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς, Πρωϊνὸ Κελάδημα, Πέτρος Μιχαηλίδης.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δυσόχαρτον*** [20Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Ἡλιογέννητη*** [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μπουμπουλίνα*** [19Ε].—***Ἰὰς*** [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Πρίγκηψ Ἄρπαδ*** [18Ε])

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ντάλια*** [16Ε].—***Ναΐς*** [16Ε].—***Λευκάτας*** [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους, Εὐάγγελος Ἀραχωβίτης, Φαραώ, Σπαρτιατοπούλα, Ἴων, Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀϊντά, Ἀρτανιάν, Νηρεύς, Φάουστ, Χαραυγή, Πλάνο Δοξάρι, Παγασαία, Θαρραλέα Ἑλληνίς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, Δοξασμένη Ἑλλάς, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, Θέμις, Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, Πληγωμένος Ἀετός, Μυροβόλος Ἄνδρος, Ταξιδιώτης, Πεισματάρα, Ἑρμῆς, Γεώργιος Ἀραχωβίτης, Τραγουδιστής, Νικηφόρος Οὐρανός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀνίκητος Πολεμιστής, Παπαρούνα, Μαρῖνος Βέγιας.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἑκάτη*** [14Ε.]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε φυλλ. 14 τοῦ 1932, σελ. 166]

Ὁ Διαγωνισμὸς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἦταν μαζὶ καὶ Καλλιγραφίας. Θὰ λάβαινα δηλαδὴ ὑπ' ὄψει μου τὸ γράψιμο τῶν Συλλογῶν καὶ θὰ βράβευα τὶς πιὸ καλλιγραφημένες. Ἀλλὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ λάβη μέρος μόνο στὸν Διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας, στέλνοντας μιὰ Συλλογὴ ἀντιγραμμένων Ἀσκήσεων. Τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ ἔκαμε χρήση μόνον ὁ ***Κάποιος***, ποὺ βραβεύεται κιόλα στὴ Μεγάλη Τάξη, γιατὶ πραγματικῶς ἡ Συλλογή του εἶναι πιὸ ὄμορφα, πιὸ καλλιτεχνικὰ γραμμένη ἀπ' ὅλες. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ Συλλογὴ τῆς ***Δανάης***, κομψὴ καὶ καταστόλιστη, καὶ τοῦ ***Ρασπουτίν***, ποὺ ξεχωρίζει προπάντων γιὰ τοὺς τίτλους της, γραμμένους μὲ ἰδιαίτερα στοιχεῖα καὶ μὲ χρωματιστὸ μελάνι. Ἐπίσης καλλιγραφημένη εἶναι ἡ Συλλογὴ τῆς ***Δοξασμένης Ἑλλάδος*** ποὺ παίρνει τὸ πρῶτο στὴ Μεσαία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Κάποιος***

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δανάη*** [18Ε].—***Ρασπουτίν*** [18Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Ἐρείκη*** [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νέα Ἑλλὰς*** [16Ε].—***Νέλλη*** [16Ε].—***Αἴγλη*** [16Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Κυρὰ Φροσύνη*** [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Φιόρο τοῦ Λεβάντε, Πανελλήνιο Ὄνειρο, Κουκουτσάκι, Λαίδη τοῦ Φαουντλεροϋ, Νάρκισσος, Ἐρνάνης, Ξεπεσμένος Λόρδος, Ξεπεσμένη Λαίδη, Κινεζούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Μηλολόνθη, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Περιπλοκάς, Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς, Πολυβώτης, Ταρζάν, Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς, Καπετὰν Μιαούλης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Σιφονέτ, Πέτρος Μιχαηλίδης, Πρωϊνὸ Κελάδημα, Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένη Ἑλλὰς*** [20Ε[.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Θέμις*** [18Ε]. — ***Δυσόχαρτο*** [18Ε[. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: ***Ἰὰς*** [13Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα*** [16Ε]. — ***Ἀϊντὰ*** [16Ε].— ***Ναΐς*** [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Ἡλιογέννητη, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, Ἀνίκητος Πολεμιστής, Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, Μαρῖνος Βέγιας, Γεώργιος Ι. Ἀραχωβίτης, Παγασαία, Εὐάγγ. Ι. Ἀραχωβίτης, Σπαρτιατοπούλα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Πλάνο Δοξάρι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Φάουστ, Πεισματάρα, Ἑρμῆς, Ντάλια, Ἀρτανιάν, Πρίγκηψ Ἄρπαδ, Νικηφόρος Οὐρανός, Φαραώ, Χαραυγή, Ἴων, Τραγουδιστής, Μπουμπουλίνα, Λευκάτας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Μπαυμπουλίνα, Θαρραλέα Ἑλληνίς, Παπαρούνα, Ταξιδιώτης, Νηρεύς, Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους, Μυροβόλος Ἄνδρος, Πληγωμένος Ἀετός, Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἑκάτη*** [16Ε].—***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** [16Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνεται τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 9 Φεβρουαρίου 1933

ΣΤΟ ἐρχόμενο λοιπὸν θὰ δημοσιευθῆ ἡ προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματ. Ἀσκήσεων γιὰ τὸ 1933. Οἱ συλλογές σας βέβαια θὰ εἶναι ἕτοιμες καὶ θὰ μοῦ τὶς στείλετε μόλις διαβάσετε τὴν προκήρυξη. Κι' ἐγὼ θἀρχίσω ἀμέσως νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπ' αὐτές.

Ἡ παλιά μου ***Λορελάϊ***, δηλαδὴ ἡ δ. Γρῶμαν, ἡ καλλιτέχνις χρυσοχόος ποὺ ἔκαμε καὶ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, ζητεῖ τώρα παιδιὰ καὶ κορίτσια γιὰ νὰ τοὺς μάθη τὴν ὡραία της τέχνη στὸ τέλειο ἐργαστήρι της. Ὅσοι κι' ὅσες τυχὸν θὰ ἤθελαν νὰ γίνουν χρυσοχόοι, μποροῦν νὰ γράφουν ἀπευθείας στὴν Ἴδια, Πικροδάφνην, Παλαιὸν Φάληρον.

Γιὰ τὴ Φιφή, τὴ μικρούλα φτωχὴ ὀρφανή, ἔστειλαν ἀκόμα στὸν κ. Φαίδωνα: ἡ ***Ἑλένη Κ. Μιχαλοπούλου*** κι' ἡ ἀδελφή της δρ. 10, Ἀνώνυμος δρ. 14. ***Δημήτριος Ν. Σουμελίδης*** δρ. 5, ἡ μικρὴ ***Ἀλεξάνδρα Μαγνήσαλη*** δρ. 15, ***Ἀνθισμένη Λεμονιὰ*** δρ. 10, ***Δαναΐς*** δρ. 50, ***Κεφαλλωνιτοπούλα*** δρ. 5 καὶ ***Δανάη*** δρ. 5.—Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ ὅλ' αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιά.

Μπράβο, ***Παπαρούνα***, σ' ἕνα μῆνα μοῦ ἔκαμες τρία ξεσπαθώματα καὶ μοῦ ἀναγγέλλεις κι' ἄλλα! Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ χαιρετῶ τὶς νέες μου φίλες. Ναί, κι' ὅταν θἀνανεώσουν, ἂν δώσουν σὲ σένα νὰ μοῦ στείλης τὰ χρήματα, οἱ ἀνανεώσεις θὰ περάσουν στὸ ξεσπάθωμά σου.

Δακρυσμένο Χαμόγελο, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἔχω καὶ στὴν πόλη σας κάμποσα παιδιά, ἐλπίζω ὅμως ναὐξήση ὁ ἀριθμός τους μὲ τὶς συστάσεις σου. Τὸ ποίημα ποὺ λές, δὲν τὸ βρῆκα μέσα στὸ γράμμα σου. Ξέχασες νὰ τὸ ἐσωκλείσης;

Αὐτό, ***Ἀγριόπαπια***, συμβαίνει σὲ πολλὰ παιδιά: Τὸ καλοκαίρι, ποὺ ἔχουν ὅλο τὸν καιρὸ δικό τους, δὲν ... εὐκαιροῦν νὰ γράφουν ἕνα γράμμα· κι' εὐκαιροῦν τὸ χειμῶνα μ' ὅλα τὰ μαθήματα... Σοῦ εὔχομαι περαστικὰ καὶ περιμένω καὶ τὸ τέταρτο.

Δοξασμένη Ὕδρα, θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμό σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι. Εὔχομαι περαστικά. Πολλὰ χαιρετίσματα στὴν ἀγαπητή μου γιαγιά σου.

Μέντιουμ καὶ ***Θεότρελλη***, χαίρω πολὺ ποὺ τὸ ἀποφασίσατε. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν καιρός... Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφετε τακτικά, καὶ χωριστὰ καθεμιά σας.

Ἑλληνικὲ Οὐρανέ, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα καὶ τὸ ἐσημείωσα καὶ στὶς λύσεις σου. Χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἐνεργεῖς καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴν κάμης πάλι χρόνια νὰ μοῦ γράψης...

Εἶχες ἄδικο, ***Μαγεμένη Κιθάρα***, νὰ διστάζης. Ἐκφράζεσαι πολὺ ὄμορφα, καὶ ἀκόμα ἔχεις ἕνα πολὺ συμπαθητικὸ γραφιματάκι. Ἆ, πόσο δὲν μἀρέσουν τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα!.. Σοῦ εὔχομαι νὰ γίνης ἐντελῶς καλὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψης γρήγορα.

Ἀληθινά, ***Βασίλισσα τοῦ Πόνου***, αἰσθάνομαι μεγάλη χαρὰ νἀκούω ὅτι τὰ Διαπλασόπουλα στὴν πόλη σου μιλοῦν γιὰ μένα μὲ λατρεία... Στὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο ὁ κ. Φαίδων δὲν ἔγραφε ἐλλείψει χώρου. Νὰ λέη κανεὶς «εἶμαι εὐτυχισμένος» δὲν εἶναι πάντα ἐγωϊσμός. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν *αἰτία* τῆς εὐτυχίας. Π: χ: «Εἶμ' εὐτυχισμένος γιατὶ ὁ πατέρας μου ἔχει παράδες καὶ μπορῶ νἀπολαμβάνω τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ κάνω τίποτα». Πολὺ πρόστυχο! Ἀλλὰ ὅταν λέη κανείς: «εἶμ' εὐτυχισμένος γιατὶ ἔχω ἕναν καλὸ φίλο ποὺ τὸν ἀγαπῶ καὶ μἀγαπᾶ», εἶναι πολὺ εὐγενικὸ καὶ καθόλου ἐγωϊστικό. Δὲν συμφωνεῖς;

Σοῦ εὔχομαι κι' ἐγώ, ***Παγασαία***, ὅσα ἐπιθυμεῖς. Ἂς ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφή σου καὶ δὲν πειράζει ποὺ πέρασες τὶς γιορτὲς μὲ στενοχώρια· καὶ τοῦ χρόνου νὰ τὶς περάσης καλύτερα.

Ἄγγελε τῆς Λευτεριᾶς, σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα. Ἡ θεραπεία αὐτὴ γιὰ τὶς χιονίστρες—ζεστὸ ποδόλουτρο, τάλκ, βαζελίνα, κάλτσες—εἶναι πολὺ κοινὴ καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις—π: χ: σὲ πληγιασμένες χιονίστρες τῶν χεριῶν—δὲν κάνει τίποτα. Τὰ παιδιὰ ζήτησαν τίποτα πιὸ ἀποτελεσματικό. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀπὸ τὸ... μαγιόνερο.

Ναί, ***Θέλμα***, σοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη νἄχης ξεσπάθωμα γιὰ νὰ μοῦ γράφης, ἀλλὰ «δὲν μοῦ κακοφαίνεται» καθόλου ποὺ μὲ κάθε γράμμα σου ξεσπαθώνεις! *Ἀπεναντίας αἰσθάνομαι χαρὰ καὶ περηφάνεια*, γιατὶ τὸ κάνεις ἀπὸ ἀγάπη καὶ τὸ θεωρεῖς «ἱερὴ ὑποχρέωση».

Λυπήθηκα πολύ, ***Βασίλισσα τῶν Ρόδων***, ποὺ ἔπεσες ἀπὸ τὴ σκάλα κι' ἔσπασες τὸ χέρι σου. Πόσο θὰ ὑπέφερες, παιδί μου! Εὐτυχῶς ποὺ ἔγινες καλὰ κι' αὐτὰ τὰ βάσανα ἀνήκουν τώρα πιὰ στὰ περασμένα... Γιὰ τὰ ξεσπαθώματα εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Ἔτσι συμβαίνει, ***Φρόσω Γαρουφαλῆ***, πρέπει νἀποταθῆ κανεὶς σὲ πολλοὺς γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἕναν. Ὡστόσο ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα, ποὺ τὸ ἔκαμες μὲ κόπο, καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τὸ συνοδεύουν. Ἆ, τί μοῦ λές! μιὰ κυρία, παλιὰ μου φίλη, σοῦ χάρισε τὸν πρῶτο μου τόμο τοῦ 1879; Μ' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια πολύτιμο δῶρο!

Χαίρω, ***Ἐντελβάϊς***, ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ καὶ πηγαίνεις πάλι στὸ σχολεῖο. Ναί, τώρα πρέπει νὰ μελετήσης, γιὰ νἀναπληρώσης τὰ μαθήματα ποὺ ἔχασες. Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶχα νὰ διαβάσω δικό σου. Ἀλήθεια, ὁ κύκλος μας φέτο μεγάλωσε καὶ μεγαλώνει ὁλοένα.

Ἐδῶ τώρα, ***Θλιμμένη Γοητεία***, ἔχουμε καιρὸ σχεδὸν ἀνοιξιάτικο. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ, ὑποθέτω, θὰ τελείωσαν τὰ χιόνια κι' οἱ χιονοπόλεμοι. Πῶς πῆγε λοιπὸν ἡ σχολικὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν; Περιμένω νὰ μοῦ γράψης.

Καὶ μένα, ***Μῦρον τῆς Ἄνδρου***, μοῦ ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ τὰ ποιήματα τῆς δ. Φαλαγγᾶ, «Τῶν Χριστουγέννων» καὶ «Χαρά». Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μὲ ρωτᾶς, δὲν ὑπάρχει κανόνας. Αὐτοὶ ποὺ μὲ τὸ ἐξωτερικό τους, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, κινοῦν τὴ συμπάθεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μας, πότε τὸ ἀξίζουν καὶ πότε ὄχι. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κι' ἐκεῖνοι ποὺ κινοῦν ἐξαρχῆς τὴ δυσπιστία μας. Οἱ πρῶτες μας δηλαδὴ ἐντυπώσεις ἀπὸ ἕνα πρόσωπο πότε ἀλλάζουν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πλατύτερη γνωριμία, καὶ πότε μένουν οἱ ἴδιες.

Καὶ τώρα;.. Ποτὲ δὲν εἶχα περισσότερα γράμματα μπροστά μου καὶ λιγώτερο χῶρο στὴ διάθεσή μου. Γι' αὐτὸ θὰ παρακαλέσω τἀγαπητά μου παιδιά: ***Κένταυρον, Ταξιδιώτην, Κόρην τῶν Φαιάκων, Ἰώ, Ζέφυρον, Χωρὶς Φτερά, Ἀλκυονίδα***, (μὲ τὴ χαριτωμένη φωτογραφία τῆς γατίτσας της) - ***Ἐθνοφρουρόν, Ἔξυπνο Ἀστέρι, Παπαροῦναν*** (κι' ἄλλο γράμμα μὲ ξεσπάθωμα!) ***Χρυσαφένιαν, Ὀνειροπλέχτραν, Αἴγειαν, Ρασπουτίν, Σεμέλην*** καὶ ***Κυρὰ Φροσύνην*** - νὰ μὴν τοὺς κακοφανῆ ποὺ δὲν τοὺς ἀπαντῶ σήμερα ἐκτενῶς καὶ νὰ μοῦ ξαναγράφουν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ὡραῖα των γράμματα τὰ διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' ἐξετέλεσα ὅλες των τὶς παραγγελίες.

Τὴν Τρίτη, 14 Φεβρουαρίου, στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, ἀνεβάζεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου «***Ὁ Ποπολάρος***». Εἶναι τετράπρακτο κοινωνικὸ δρᾶμα (comédie), ζακυνθινῆς ὑποθέσεως καὶ ὡραίας πλοκῆς. Θὰ παιχθῆ ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἠθοποιοὺς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ μὲ μεγάλη πολυτέλεια σκηνικῶν καὶ ἐνδυμασιῶν τῆς ἐποχῆς. Ἀξίζει νὰ πᾶτε νὰ τὸ ἰδῆτε τὰ μεγαλύτερα Διαπλασόπουλα. Θὰ δοθῆ καὶ σὲ πολλὲς ἀπογευματινὲς καὶ προεσπερινές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τρελλαντώνης, ἀ. (ΔΛ). Σπανιόλα, κ. (ΧΧ). Νίτσα, κ. (ΕΣ). Φασουλάκος, ἀ. (ΓΔ). Ἥβη, κ. (ΚΚ). Ἱέρεια τοῦ Πόνου, κ. (ΜΠ). Χρυσοφωτος Ἥλιος, ἀ. (ΚΧ). Ἠχὼ τοῦ Μαινάλου, κ. (ΜΓ). Μαρασλιώτισσα, κ. Ἰδιότροπος, ἀ. (Σύμφωνοι). Μινιόν, κ. (ΜΜ). Χρυσῆ Ἀκτίς, κ. (ΙΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δαναΐς (ἀντὶ τοῦ Δανάη ποὺ ἀνανεώθη *κατὰ λάθος* στὸ 4ο φύλλο), κ. Ἱππότης τοῦ Ἀέρος, ἀ. Ἀρχοντοπούλα, κ. Ἀγνούλα, κ. Ἀγγελούδι, κ. Μαγεμένο Δοξάρι, κ. Μονάκριβη, κ. Πειρακτῆρι, κ. Ἡλιοβασίλεμα, ἀ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡλιάχτιδα» τῆς ***Π. Δ.*** Οἱ στίχοι βεβιασμένοι. Τὸ θέμα καλὸ ἀλλὰ δὲν ἀναπτύσσεται ὅπως πρέπει. Πολλὰ περιττὰ παραγεμίσματα.—«Τί μοῦ εἶπε ὁ πλάτανος» τοῦ ***Παρήγορου Ἀγγέλου***. Κομμάτι φτιαστό, ἐπηρεασμένο ἀπὸ ξένα, χωρὶς ἴχνος πραγματικοῦ αἰσθήματος. Ἔχει καὶ πολλὲς ἀνακρίβειες. Π. χ. ἡ νυφίτσα δὲν χτίζει ποτὲ στὰ δέντρα τὴ φωλιά της. Ὅπως ὅλα τὰ ἀγρίμια, τὴ σκάβει μέσ' στὸ χῶμα.—«Ὁ Δρόσος» τῆς ***Α. Ω.*** Πορτραῖτο μικροῦ παιδιοῦ ἀπ' τὰ συνηθισμένα. Δὲν ἔχει παρὰ μόνο ὑποκειμενικὸ ἐνδιαφέρο καὶ δὲν εἶναι κἂν λογοτεχνικὰ γραμμένο.—«Ὁ Ἀλχημιστής» τῆς ***Μαρίας Λεβώρας***. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι μετρημένες οἱ συλλαβὲς τῶν στίχων γιὰ νὰ γίνη ἄρτιο ἕνα ποίημα. Χρειάζονται πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, σωστὸς τονισμός, πετυχημένες ὁμοιοκαταληξίες, ἀποφυγὴ χασμωδιῶν κτλ. Ἐδῶ π. χ. «ὁ Χάρος» δὲν μπορεῖ νὰ ὁμοιοκαταληκτήση μὲ τὸν «κάμπο», οὔτε τὰ «χρόνια» μὲ τὸ «στρῶμα». Μὰ κι' οἱ μετρημένοι στίχοι δὲν ταιριάζουν μεταξύ τους. Δὲν μπορεῖ στὸ ἴδιο τετράστιχο νὰ ὑπάρχει ἕνας στίχος μὲ 10, ἕνας μὲ 11 κι' ἕνας μὲ 13 συλλαβές.— «Ἀπολογίες» τοῦ ***Πλατάνι***. Τέσσερα σύντομα ποιήματα ἀρκετὰ πετυχημένα στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος, στὴ διατύπωση καὶ στὴ στιχουργία, ἰδίως τὰ δυὸ πρῶτα. Γιὰ νὰ δώση ὅμως κανεὶς ἕνα τόσο σύντομο χαρακτηρισμὸ σὲ μιὰ τόσο πλατειὰ κι' ἀφηρημένη ἔννοια ὅπως εἶναι ἡ εὐτυχία, ὁ πλοῦτος κτλ. πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ πεπειραμένος ποιητής. Πάντως τὸ ***Πλ.*** ἔχε

τὸ αἴσθημα τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἀκριβολογίας κι' ἂν περιρισθῇ σὲ θέματα εὐκολώτερα, ἀσφαλῶς θὰ πετύχῃ. — «Θυμᾶσαι ;» τῆς ***Μαρίας Ἀντουανέττας***. Ἀδύνατο νὰ κάνῃ κανεὶς τέτοιες σκέψεις μπροστὰ σ' ἕνα νεκρό. Αὐτὰ τὸ πολὺ νὰ τὰ γράψῃ σ' ἕνα φίλο του ποὺ ἔχει καιρὸ νὰ τὸν ἰδῇ. Γενικὰ πολὺ ἀπίθανο κομμάτι. — «Γυρισμὸς» τοῦ ***Α. Β.*** Ἄτεχνοι στίχοι, λανθασμένες δμοιοκαταληξίες. — «Ἔφυγε ἡ Ρηνούλα» τῆς ***Μ. Ο.*** Ποίημα εἶναι ; Πεζοτράγουδο ; Δὲ φαίνεται καθαρά. Ὁπωσδήποτε ἔχει πολλὲς ἐλλείψεις γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς δημοσιεύσιμο. — «Νοσταλγία» τῆς ***Ἰουλιέττας Ρωμαίου***. Ξενικό καὶ ἀκατάληπτο. Τί θέλουν οἱ φασίστες, οἱ Ἄλπεις καὶ τὰ ἔντελβαΐς σ' ἕνα πρωτότυπο ἑλληνικὸ κομμάτι; Διαλέγετε ἑλληνικώτερα θέματα.—«Τ' ὀρφανούλι» τῆς ***Δ. Π., Ε. Γ.*** Πολὺ ρηχό, χωρὶς τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ἕνα παιδὶ δεκαπέντε χρόνων εἶναι πιὰ πολὺ μεγάλο γιὰ νὰ λέγεται «ὀρφανούλι».— Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Κ. Ν. Ρ. (τόμον ἔστειλα·) ***Λεβάνταν*** (τὸ ἔλαβα, νὰ ἰδοῦμε . . .) ***Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ*** (εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ γράψῃς λαμπρά· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς συστάσεις σου κι' ἂς μὴν εἶχαν ἀκόμη ἀποτέλεσμα· ὁ ἐπιμένων νικᾶ· ἔλαβα τὸ Πένταθλό σου·) ***Κρινάκι*** (ἔλαβα· εὐχομαι περαστικὰ καὶ παριμένω·) ***Ἐλπιδοφόρον Ἱππότην*** (ἔστειλα 7 τετράδια· ἐλπίζω σὲ λίγο νάχῃς ἀλληλογραφία μὲ ἀρκετὰ Διαπλασόπουλα·) ***Ἄγνωστον*** (μετὰ χαρᾶς· Ὁδηγὸν ἔστειλα·) ***Βολιώτικο Ναυτάκι*** (τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ὑπερευχαριστῶ·) ***Δεκαεπταετῆ Ὀνειροπόλον*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ· γράφε μου· νὰ μοῦ γράψῃ ἐπίσης κι' ἡ ἀδερφή σου, ποὺ θὰ εἶδε τὸ ψευδώνυμό της·) ***Δάμωνα*** (ἔ, δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ ἡ «Κυριακή»· ἤθελα νὰ γίνουν πρῶτα οἱ Διαγωνισμοὶ Ἀσκήσεων καὶ Καλλιγραφίας·) ***Ἄλκηστιν*** (ἢ πρώτη ὄχι, ἢ δεύτερη ναί, τὴν τρίτη δὲν μπόρεσα νὰ τὴ διαβάσω· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε ξεχωριστά κι' ἂς μὴν εἶχε ξεσπάθωμα· ναί, μπορεῖς ἀκόμα νὰ στείλῃς·) ***Ἀκτῖνα Ἐλπίδος*** (εὐχαριστῶ πολύ· γιὰ τὸ ὑπόλοιπο ἔστειλα 11 τετράδια·) ***Τόσον Λούζην*** (εἶπα στὸν κ. Ξ. αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν παράσταση τῆς «Ἀνιέζας» στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ· τώρα τὸ ἔργο του αὐτὸ δημοσιεύεται στὴ «Νέα Ἑστία»·) ***Νηαιωτοπούλαν*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· Ὁδηγὸν ἔστειλα· χαίρω πολύ·) ***Ἀτρόμητον Ἀχιλλέα*** (αὐτό· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Ὀρτανσίαν*** (πολὺ ὡραῖο τὸ γραμμματάκι σου κι' ἐλπίζω νὰ λαβαίνω συχνά· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου·) ***Πανσὲν*** (χαίρω πολύ· σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο· γράφε μου·) ***Αὔγερινόν*** (ἔστειλα 10 τετράδια·) ***Πληγωμένην Καρδούλαν*** (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτά· ἀγγελία δὲν ἦταν μέσα στὸ γράμμα σου·) ***Δανάην*** (ὅλα τὰ ἔλαβα· μὰ δὲν σοῦ ἀπήντησα καθόλου; αὐτὸ τὸ γράμμα σου δὲν ἔχει χρονολογία·) ***Μάγισσαν*** (παραγγελία ἐπιταγῆς ἐξετελέσθη ἀμέσως, εὐχαριστῶ·) ***Μαίρην Χρ. Χατζηκωνσταντῆ*** (μπράβο, μικρούλα μου! γιὰ τὴν ἡλικία σου γράφεις πολὺ καλά· σοῦ ἔστειλα τὸ 8ο φυλλάδιο·) ***Ρεζενταῖν*** (λυσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα·) ***Κροκόπεπλον Αὐγὴν*** (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου·) ***Ἄνναν Βοντζαλίδου*** (Ὁδηγὸν ἔστειλα) ***Βέδαν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20 Ἰανουαρίου***, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου.

122. Συλλαβόγριφος

Νὰ τῆς Αἰγύπτου ὁ θεός,
Καὶ ποιὸς δὲν τὸν γνωρίζει ;
Μὰ σύμφωνα προσκόλλησε
Στὰ δυό του τὰ πλευρά
— *Περίεργο στολίδι* —
Κι' ἄξαφνα σήκωσε πανιά,
Θάλασσα τώρα σκίζει
Κι' ἀπ' τὸ λιμάνι οἱ ἄνθρωποι
Τοῦ λένε *μὲ χαρά:*
— Νᾶχῃς καλὸ ταξίδι !

Νέα Ἑλλὰς

123. Μεταγραμματισμὸς

Κουτὸ καὶ φλύαρο πουλί
Σοφὸς νὰ γίνῃ δύνεται ;
Πετᾷ τὴν κούφια κεφαλή,
Παίρνει μιὰν ἄλλη πιό καλή,
Καὶ χωρὶς κόπο γίνεται.

Ἐρείκη

124. Ἀναγραμματισμὸς

Ἂν ἡ κεφαλὴ λαιμὸς
Κι' ὁ λαιμὸς γίνῃ κεφάλι,
Κάποιος ἥρως μυθικὸς
Τὸν πατέρα του προβάλλει.

Φιόρο τοῦ Λεβάντε

125. Αἴνιγμα

Σπουδαῖος Φιλικός,
Ἀλλὰ καὶ ποταμός,
Τὸ ἀρσενικό μου.
Μιὰ πόλη ἑλληνική
Καὶ παραγωγική
Τὸ θηλυκό μου.

Φιόρο τοῦ Λεβάντε

126. Δικτυωτόν

* * * * * * *=Ἀρχαία ποιήτρια
* * * *
* * * * * * *=Ὀκνηρία, ἀμέλεια
* * * *
* * * * * * *=Τὸ χρῆμα !
* * * *
* * * * * * *=Ρῆμα σύνθετον
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Φιόρο τοῦ Λεβάντε

127. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	=Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 1 2 4 7	=Ἀρχαία πόλις.
3 6 7 8 6 7	=Κακοῦργος
4 5 8 8 2 7	=Ὄρος τῆς Ἀττικῆς
5 6 8 6 0	=Λατρευτὴ
6 0 9 7	=Δοξάζεται
7 4 5 6	=Νῆσος
8 5 9 3 2 7	=Ὄρος
9 0 2 7	=Ἀρχαῖος θεὸς
0 9 5 4 3 2 7	=Ἀρχαῖος βασιλεὺς

Νέα Ἑλλὰς

128. Ρητὸν διὰ Μαγικοῦ Γράμματος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων δώδεκα γράμματα κατὰ σειρὰν— τρία τῆς πρώτης, τρία τῆς δευτέρας, τέσσερα τῆς τρίτης καὶ δύο τῆς τετάρτης—νὰποτελοῦν ἀρχαῖον ρητόν:

ἡνία, πόρος, ἐνέργεια, βίος,

Ἐρείκη

129. Μικτὸν

ου - ρ - αι - νς - αουει

Νέα Ἑλλὰς

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 258ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου σήμερον δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα]

ΛΥΣΕΙΣ

δὲν δημοσιεύονται σήμερα, γιατὶ θὰ ἦταν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 48ου φυλλαδίου, ποὺ ἔχουν δοθεῖ καὶ γιὰ τὸ Πένταθλο. Ἡ προθεσμία του ἔληξε τὴν 31 Ἰανουαρίου. Θὰ δεχθῶ ὅμως ἀπαντήσεις κι' ὡς τὴν ἐρχομένη Παρασκευή, γιατὶ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο θὰ δημοσιευθοῦν κι' οἱ λύσεις τοῦ 48ου φυλλαδίου κι' ἑπομένως ἀπαντήσεις γιὰ τὸ Πένταθλο δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ εἶναι δεκτές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—133]

Τρελλὴ *Ζαννέτ, Λεβάντα*, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὔχομαι ἀνθόσπαρτο τὸν καινούργιο χρόνο. Ποῖαι εἴσθε ; ***Μυρτούλα***

[ΑΓ'—134]

Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ τετραδιάκια μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Μὴ μὲ ξεχνᾶτε, γράψατε· Δ/σις: Κύριον Ἀλβέρτον Πηκάρ, πρόξενον Βελγίου, Κέρκυραν, διά:

Ἱππότην τοῦ Ἀέρος

[ΑΓ'—135]

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸ καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνη, ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ θὰ βραβεύῃ τὶς ὀμορφότερες. Δ/ση: Πόπη Γ. Παγιαύλα, Λιβάδια Χίος. ***Ἀρχοντοπούλα***

[ΑΓ'—136]

Ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ θερμὰ παρακαλεῖ τὰ Διαπλασόπουλα νὰ ὑποστηρίξουν τῆς ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ τὸ Διαγωνισμό.

[ΑΓ'—137]

Χαιρετῶ ὅλες-ους. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασοποῦλες. Μαρίαν Κηλάδη, Χίος. ***Ροδαυγὴ***

[ΑΓ'—138]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα-ες. ***Γλυκειὰ Χαραυγή***, θὰ ἀρνηθῇς; Δ/σις: Ν. Ψάλτην, (Διὰ Σμυρνιόν), Λυκούργου 10, Ἀθήνας. ***Σμυρνιὸς***

[ΑΓ'—139]

Ἀναδρομικά, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ περυσινοῦ δημαψηφίσματος, ποὺ κατὰ γενικὴ ὁμολογία ἀποτελεῖ «ἀσυγχώρητο καλαισθητικὸ σφάλμα», πῆραν περισσότερες ψῆφους στὰ ἑτήσια δημοψηφίσματα, κατὰ σειρά, τὰ ψευδώνυμα: ***Βασίλειος Μακεδών, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Δαφνοστεφὲς 21, Ἰδανισμὸς*** κτλ. Ὅλα αὐτὰ περιλαμβάνουνται στὴ βαθειὰ καὶ πλατειὰ σημαία τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ: Εἶναι τ' ὡραιότερο, πατριωτικώτερο, ἰδανικώτερο καὶ συγκινητικώτερο ψευδώνυμο ἀπ' ὅσα φάνηκαν στὴ Διάπλαση . . . Ψηφίστε το ὅλες καὶ ὅλα φανατικά.

[ΑΓ'—140]

Ψηφίστε τὸν ***Ξεπεσμένο Λόρδο***. Ἔτσι θὰ ἐκπληρώσῃ τὰ τῆς (ΑΓ'—102) ἀγγελίας.

[ΑΒ'—141]

Διαπλασόκοσμε, ἀλληλογραφοῦμεν: Γράψατε πρῶτοι. Δ/σεις: α') Ἀνίδα Μινέρβαν Ζουλούμη, Βάρβογλη 9, Ἀθήνας, διὰ ***Μέντιουμ***, β') Καν Παυλίδου, Πενδάρου 21, Ἀθήνας, διὰ ***Θεότρελλην***

[ΑΓ'—142]

Χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἕλλην Ραπτοπούλου, Πρεβέζης 63, Ἀθήνας, διὰ ***Μαραμένο Ρόδο***

[ΑΓ'—143]

Ψηφίστε φανατικὰ τό:
ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι